

Lord
genaamd
De groote

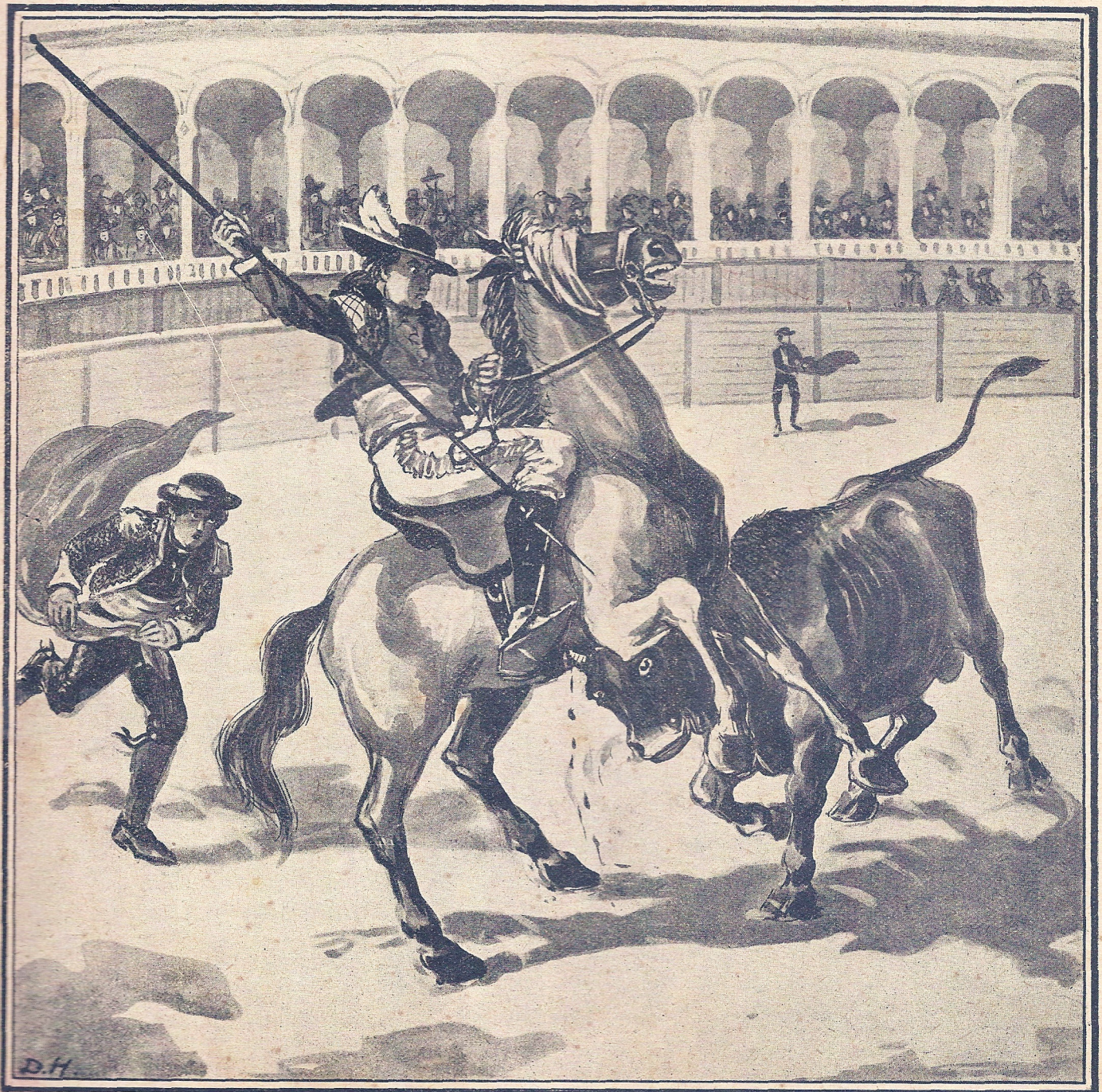

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 138

De bruid van den Toreador

10 Cents
België 25 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL · HEERENGRACHT 313 · AMSTERDAM

DE BRUID VAN DEN TOREADOR.

HOOFDSTUK I.

Het stierengevecht in Sevilla.

De zon schoot haar rood gloeiende stralen over de wit gepleisterde huizen van Sevilla.

Het was op een Zaterdagmiddag en een groote menigte volk vulde de vroolijke straten van „De Witte Stad”.

De beroemde sigarenfabrieken waren juist uitgegaan, en de sigarenmaaksters, allen met den wit kanten doek om het hoofd, kwamen fluitend en zingend, de meesten met een sigaret tusschen de lippen, uit de wijd geopen-de fabriekspoorten stroomen.

Zij mengden zich vroolijk snappend onder de menigte en haar gitzwarte oogen keken vroolijk rond.

Hier en daar stond een groepje stil voor meter hooge in schelle kleuren gedrukte aanplakbiljetten, die overal op de muren waren bevestigd.

Het waren de biljetten van de grootste arena in de stad, waar de stierengevechten zelfs dikwijls de eer van het bezoek van den jongen koning vermelden.

De menigte scheen deze biljetten met de grootste aandacht te beschouwen en riep luidkeels haar opmerkingen uit.

— Juan Mendoza treedt heden op! riep er een.

— Het zal niet lang meer duren, schreeuwde een ander terug, want het is bekend dat hij binnenkort met zijn verloofde de mooie Marietta Costa in het huwelijk treedt.

— Des te meer reden om vandaag naar de arena te gaan, riep de eerste spreker uit. Mendoza is een van onze beste toreadors en ik verlang er naar hem nog eens te zien, voor hij voorgoed zijn prachtig beroep vaarwel zegt.

Raffles No. 138.

— Hoe is het mogelijk, riep een derde, dat men niet meer de stieren wil bevechten, als men nog zoo jong is en al zooveel roem heeft geoogst.

— Wel, dat moet gij aan Marietta vragen, zeide de eerste, zij is zoo bevreesd voor haar verloofde, dat hij haar heeft moeten zweren zijn beroep vaarwel te zeggen, voor zij in het huwelijk treden. En waarom zouden zij het ook niet doen en nog langer wachten! Weet gij wel dat Mendoza, al is hij nog geen vijfentwintig jaar, reeds een vijftig duizend piasters heeft opgespaard?

— Maar wat wil hij dan gaan doen? riep er een, hij kan nu toch nog niet gaan rentenieren op zijn jonge jaren?

— Ik heb gehoord, dat hij een stieren-rancho wil overnemen en als hij dat doet, blijft hij in ieder geval nog in aanraking met zijn vroeger beroep.

De menigte schoof babbelend verder en maakte plaats voor anderen, die op hun beurt hunne opmerkingen over het optreden van den jongen toreador maakten.

Telkens zag men meer personen in de straat. De zon brandde steeds heviger en de luid schreeuwende limonadeverkoopers met hun zonderling blikken toestel op den rug, de sinaasappelventers, en de verkoo- pers van bananen maakten uitstekende zaken.

Op de Piazza de Torres was de drukte bijna levensgevaarlijk en hadden de agenten van politie en de gendarmes met hun geweldige steken en lange sleepsabels de grootste moeite om de opdringende menigte in bedwang te houden.

Hier leek de lucht wel van de hitte te trillen.

De witgepleisterde arena schitterde oogverblindend in de zon.

Prachtige equipages en automobielen reden af en aan en hielden stil voor de groote ingangspoort.

Fraai gekleede, schoone Spaanschen stapten daar uit, zonder uitzondering gehuld in het Spaansche vrouwelijke kleedingstuk bij uitnemendheid, de kanten mantilla en verder hadden zij dat andere onmisbare kleedingstuk bij zich, zonder hetwelk geen enkele Spaansche vrouw ooit naar een stierengevecht zal gaan — de waaier. Velen dier vrouwen bevonden zich in gezelschap van echtgenoot, vader of broeder, maar ook kwamen er velen geheel alleen of in gezelschap van een of meer vriendinnen.

Het geschreeuw van de warmbloedige Spanjaarden op het niet te groote plein werd oorverdovend. De opkoopters van plaatsen gilden, de straatjongens schreeuwden, de politieagenten brulden hunne bevelen uit, en boven alles uit klonk het woelig geraas der fanfarecorpsen, waarmede de meestgeliefde stierenvechters naar de arena werden begeleid.

Onder die menigte bevond zich een jonge man, wiens kleeding hem dadelijk als een bekend toreador onderscheidde; hij droeg een rood zijden korte broek, met groote zilveren gespen over de knie bevestigd en op zijde versierd met een breed gouden halm, en een diep uitgesneden rood zijden vest liet een groot gedeelte van het schitterend witte overhemd zien. Het mouwvest, eveneens van vuurroode zijde, was afgezet met gouden borduursels. Het lange, glanzend zwarte haar, door een zijden haarnet vastgehouden, ging slechts voor een gedeelte schuil onder het eigenaardig hoofddeksel van zwart astrakan, ter rechter zijde met een grooten pompoen versierd en met een dun lederen riempje onder de kin bevestigd.

Wit zijden kousen deden den vorm van zijn krachtig gespierde beenen goed uitkomen en zijn voeten waren bekleed met verlakte lage schoenen, versierd met een grooten zilveren gesp. Zelfs onder de Spanjaarden moest deze jonge man door zijn schoonheid opvallen. Hij was veel grooter dan de meeste zijner landgenooten, en breed geschouderd, maar al zijn bewegingen waren sierlijk en duiden zoowel op kracht als op vlugheid. In zijn edel gevormd licht gebruind gelaat schitterden twee groote, glanzende oogen, zwart als karbonkels.

Een zachte glimlach zweefde op zijn baardeloos gelaat als hij neerkeek op het schoone meisje, dat aan zijn zijde voortschreed.

De jonge Spaansche was gekleed met alle elegance, die het Spaansche ras kenmerkt. Haar ravenzwart haar hing in losse krullen om haar bekoorlijk blozend ge-

zichtje, dat in innige liefde naar den man aan haar zijde was opgeheven.

Deze twee jonge lieden waren Juan Mendoza, toreador, en zijn verloofde Mariette Costa.

— Laten wij nog even een stiller straat opzoeken, zeide de jonge stierenvechter, den arm om de schouders van het jonge meisje slaande en haar zachtjes meevorend.

— Maar Juan, zeide de jonge Spaansche, weet je wel, dat het al kwart voor twee is en het gevecht dadelijk zal beginnen?

— Dat weet ik, Marietta, maar pas de derde stier komt voor mijn rekening. En ik heb gehoord, dat de twee Andalusische stieren, waarmee Tonio en Gonzales voor mij te doen krijgen, kwade rakkers zijn, die hun de handen vol zullen geven.

De twee jonge lieden waren hand in hand het drukke plein overgestoken en bevonden zich nu in een vrij stille straat, achter de arena.

— O, Juan, zeide het jonge meisje, terwijl zij zich dicht tegen den jongen stierenvechter aandrukte, hoe vurig wenschte ik, dat alles al achter den rug was en je je belofte jegens mij hadt vervuld.

— Kom, Marietta, nog slechts drie voorstellingen, waartoe ik volgens mijn contract verplicht ben en ik zeg de arena voorgoed vaarwel.

— Ik wilde dat het al zoover was, zuchtte het jonge meisje, ik ga telkens sidderend de arena binnen, hoe gaarne zou ik wegblijven en toch dwingt mij een geheimzinnige macht daar steeds opnieuw heen te gaan. Ik volg je steeds met de oogen, maar ook altijd in doodsangst. Hoe ben je er toch ooit toe gekomen om dit vreeselijk beroep te kiezen?

— Maar meisjelief, zeide Mendoza lachend, als ik het niet gekozen had, zou je mij waarschijnlijk nooit hebben opgemerkt.

— O ja, zeide het lieve meisje haastig, men moet jou wel opmerken, Juan.

De stierenvechter lachte hartelijk om deze naïeve bekentenis en drukte het lieve meisje innig tegen zich aan.

— Je moogt geen kwaad van mijn beroep zeggen, hoor, zeide hij bestraffend. Ik weet wel dat het gevaarlijk is, maar ik houd er nu eenmaal van.

— Dus het zal je zwaar vallen om het op te geven? vroeg Marietta op verwijtenden toon.

— Neen, omdat ik er jou mee win, antwoordde de jonge stierenvechter op hartstochtelijken toon. Nog

slechts een paar maanden, mijn liefste, en wij zullen voor altijd vereenigd zijn. Dan heb ik zooveel bijeen gespaard, dat ik een stierenrancho kan overnemen en nog iets over heb voor de eerste paar moeilijke maanden.

Zwijgend wandelden zij, de armen om elkaar geslagen, nog eenigen tijd door de stille straten van Sevilla voort. Toen keerden zij langzaam terug naar het hoofdplein en traden de arena binnen.

— Zult gij voorzichtig zijn, Juan? vroeg Marietta thans weder, terwijl zij den jongen stierenvechter vol liefde aankeek.

— Ik beloof het je, Marietta, antwoordde Juan lachend.

De jonge Spaansche wierp hem nog een blik toe en ging toen de groote steenen trap op, die naar de loges voerde.

Een daarvan trad zij binnen en nam plaats op een der weinige nog onbezette stoelen.

Zij wierp een blik om zich heen, zonder echter veel te zien van wat er om haar voorviel, zoozeer waren haar gedachten bij den geliefde.

En toch maakt de aanblik van een tot de nok gevulde arena steeds een overweldigenden indruk.

Rondom het geweldige zandperk verhieven zich amphitheatergewijze zetels voor de duizenden toeschouwers, welke de arena komen bezoeken.

Het zonlicht kon ongehinderd doordringen, want het gebouw bezat geen dak en slechts de duurste platen waren met eenige witte zeilen tegen de felle zonnestralen beschut.

Aan den kant waar Marietta had plaats gevonden, bevond zich de loge van den burgemeester, die steeds bij belangrijke stierengevechten in persoon aanwezig was, maar zich meestal laat vertegenwoordigen.

Thans was de *alcalda* zelf in persoon aanwezig, behangen met zijn ambtsketen en vergezeld van zijn echtgenoot. Op de goedkoopere rangen zat het volk luid kakelend op de houten banken, ijverig op dadels en sinaasappels smakkend, die door luid schreeuwende jongens werden aangeboden.

De eerste stier scheen, ondanks de voorspellingen van Mendoza, reeds gedood te zijn.

Marietta zag hoe twee sterke muilezels het levenlooze lichaam, waarvan een der horens een diepe voren in het zand sneed, door een der ingangpoorten wegsleepten.

Dadelijk daarop zette de muziek een schellen marsch in, terwijl een troep arbeiders binnen kwam om het op-

gewoelde zand weer wat gelijk te harken en de voren uit te wisschen.

Marietta kocht een programma en wierp er een blik op.

Daar stond het met groote letters:

Juan Mendoza, de beroemde stierenvechter, die binnenkort de arena verlaat, zal een der fraaiste stieren uit onze stallen bevechten.

Marietta huiverde even.

Lange jaren had zij als een echte Spaansche zonder er ooit aanstoot aan te nemen in gezelschap van haar vader iederen Zondag de stierengevechten bijgewoond.

En thans rilde zij als zij dacht aan wat er kon gebeuren op dat goudgele zand daar beneden.

Reeds maanden dacht zij iedere week met een huivering aan het oogenblik dat de jonge man, dien zij boven alles ter wereld liefhad, den strijd met de woeste stieren moest aanbinden.

En toch, ondanks alles moest zij telkens weer zijn weergalooze moed en behendigheid bewonderen, telkens weer werd zij bleek van aandoening als zij het oorverdoovend gejuich der menigte hoorde, die haar held huldigden. Zoo leefde zij nu al maanden tusschen haar bewondering en haar gruwelijke vrees.

Plotseling keek zij op.

De muziek, die even had gezwegen, zette met nieuwe kracht in.

Geheel in de verte, aan de overzijde van het langwerpige strijdperk tegenover de loge van den *alcalda* werden de twee houten vleugeldeuren open geworpen, die toegang gaven tot de stallen.

Als speelgoed, zoo klein, naderden twee ruiters, zij waren in het zwart fluweel gekleed, in korte poffbroeken en met een fluweelen mantel om den schouder en gezeten op prachtige Arabische paarden. Stapvoets reden zij recht door de arena op de loge van den burgemeester toe, bogen diep voor hem en zwenkten toen naar links en rechts af, om in galop weder door de open deuren te verdwijnen.

En dadelijk daarop kwam de kleurige stoet van stierenvechters in zijde en fluweel gekleed, volgens eeuwenoud gebruik de arena binnen, de *bandarillos* met hun wapens, zware eiken knuppels, aan het eene einde waarvan een scherpe weerhaak en het andere van kleurige linten voorzien, de *picadores* op hun aan een oog geblinddoekte paarden, hoog in het zadel zittend, kuit en dijen door zware lederen kappen tegen de horens van den stier beschermd, de lange lans met het onge-

vaarlijke ijzeren puntje aan het einde, de *espada's*, die de stieren alleen met den degen bevechten, de *pestadores* met hun vuurroode mantels en het overige personeel, waaronder de muilezelleiders en de paardenknechten, die aanstonds het lijk van den stier zouden weghalen.

Eenmaal trok die kleurige stoet, luidkeels toegejuicht door de toeschouwers, door de arena en verdween toen weder met uitzondering van de *pestadores* met hun mantels, ten getale van zes of zeven.

Even was het stil in de groote arena, de duizenden bezoekers schenen allen den adem in te houden.

Toen gingen weder de deuren open.

Een gevlekte kleine stier, den kop naar den grond gebogen, draafde op een sukkeldraf het strijdperk binnen.

Het publiek hief een oorverdoovend gejuich aan, want het had duidelijk gemerkt, dat het waar voor zijn geld zou krijgen.

Inderdaad, de stier, eerst even overbluft door het schelle licht dat hem verblindde, gewend als hij was aan zijn donkeren stal, stormde op een der *pestadores* toe, die snet als de bliksem uitweek.

Verbaasd stond de stier even stil, alsof hij het nut van dit zonderlinge spelletje niet begreep. Toen hief hij echter plotseling een vreeselijk gebrul van woede aan en Mariette legde angstig de hand op haar hart, dat zij onstuimig voelde kloppen. Hij geeselde zijn flanken met den staart en woelde het zand met de hoeven om, zijn kop naar den grond gebogen en de met bloed belooopen oogen van onder het ruige haar op zijn tegenstanders gericht.

De *pestadores* snelden met ongeloofelijke vlugheid en behendigheid telkens opnieuw op den stier toe, zwaaiden met vuurroode doeken langs zijn kop en sprongen dan vlug weder op zij.

Soms rende de stier, veel vlugger dan men van een zoo log dier zou verwachten, een der *toreros* achterna, die dan vaak genoodzaakt was zich met een sprong over de houten schutting in veiligheid te brengen.

Toen dit spelletje een kwartier geduurd had, reden de *picadores* het strijdperk binnen; zij waren vier in getal. Drie hunner bleven aan den ingang van de arena staan, terwijl de vierde zijn onwillig paard, dat het gevaar scheen te beseffen en dat over alle leden trilde, naar het midden van de arena stuurde. Daar wilde het arme dier niet verder en de *picadore* was genoodzaakt zijn sporen met geweld in de zijden van het trillende dier te slaan.

Nauwelijks had de stier het paard opgemerkt, of hij

wendde zijn aandacht van de toreadors af en kwam langzaam op zijn nieuwen tegenstander aan.

De *picadore* liet zijn ongevaarlijke lans zakken, alsof hij in ernst van plan was den stier met dit onnoozele stukje hout te gaan bevechten.

Het paard, hinnend van angst, trachtte zijn berijder met een uiterste krachtsinspanning uit het zadel te lichten.

Maar het was reeds te laat.

De stier stond even stil, boog toen den machtigen kop, snelde op het paard toe en hief ros en ruiter met de hoorns op, alsof zij een veertje geweest waren.

Het arme paard, doodelijk getroffen, hinniekte vreeselijk.

Even zweefde het op de hoorns van den stier in de lucht en viel toen op zijde, terwijl de *picadore* reeds met een behendigen zwaai uit het zadel wipte.

Dadelijk kwamen de *pestadores* weder toesnellen om de aandacht van den stier af te leiden.

Zij lokten het dier met hun mantels naar een ander gedeelte van de arena, terwijl de arbeiders met hun span fraai opgetuigde muilezels het doode paard uit de arena sleepten.

Zoodra het was weggehaald, reed de tweede *picadore* het strijdperk in. De stier stormde er dadelijk op los, hief het paard op de hoorns, liep er eenige meters mede voort en kwakte het met zulk een geweld tegen de houten omheining, dat deze er van dreunde en de ruiter een luiden kreet van pijn slaakte! Hij had blijkbaar zijn been gebroken, maar dergelijke dingen worden in de Spaansche arena van zoo luttel betekenis geacht, dat niemand er op lette.

Er kwamen eenige knechts toesnellen in de gang, die zich tusschen de schutting en de laagste plaatsen van het amphiteater bevond, die den *picadore* uit het zadel lichtten en hem over de omheining sjorden.

Op dezelfde wijze ging het ook met de twee overige paarden.

Wie zich ooit mocht hebben verbeeld, dat de *picadores* inderdaad tot taak hebben om den stier met de lans te bevechten, vergist zich. Het eenige doel is den stier af te matten en de paarden te doen afmaken, en voorts om de spanning te verhoogen, daar het menigmaal voorkomt dat de *pestadores* den woedenden stier niet dan met de grootste moeite van zijn slachtoffer kunnen weglokken.

Dat een *picadore* ernstig gewond wordt, doordat zijn paard bovenop hem valt, komt vaak voor, maar geen Spanjaard die zich daardoor zal laten weerhouden

om naar zijn geliefd volksvermaak te gaan, dat nog geen enkel Spaansche koning heeft gewaagd af te schaffen, uit vrees voor een revolutie.

Na de picadores kwamen de bandarillos aan de beurt.

Het werk van deze groep stierenvechters mag wel het allergevaarlijkste worden genoemd. Zij moeten, voorzien van hun met linten versierde weerhaken, dit wapen in den nek van den stier planten, en wee hun, indien zij niet snel uit den weg weten te komen, want het woedende dier, dol van pijn, zou hen in enkele oogenblikken tot een vormelooze massa maken, indien hij hen kon bereiken.

Het publiek is zeer verzot op dit gedeelte van de vertooning en juicht de bandarillos, die zijn wapen sierlijk en met vaste hand in den nek van den stier plant, geestdriftig toe, terwijl het den stierenvechter die zijn weerhaak zoo onhändig hanteert, dat hij weder op den grond valt, onbarmhartig uitfluit.

Ten slotte staken er vijf of zes weerhaken achter den kop van den bloedenden stier.

Het dier hijgde zwaar en toch zag Marietta met schrik, dat het nog geenszins geheel was uitgeput.

Want nu naderde het laatste bedrijf van het drama!

Alle stierenvechters op slechts twee na, *pestadores* met hun vuurroode mantels, verlieten de arena.

Weer gingen de staldeuren open en Juan Mendoza trad binnen.

Een luid gejuich steeg in de arena op en aller oogen waren op de sierlijke, krachtige gestalte van den jongen spada gericht.

Zonder zich in het minst om den stier te bekommeren, wiens aandacht door de twee toreadors van hem werd afgeleid, schreed hij met opgericht hoofd dwars door de arena, trad op de loge van den alcaïda toe, nam zijn astrakan muts met sierlijk gebaar af en maakte eerst voor den burgemeester, daarna voor het gansche publiek een diepe buiging.

Nu nam hij uit de handen van een der stierenvechters den degen over, benevens een korten rooden mantel, en schreed met vaste stappen op den stier toe.

Marietta had de hand op den boezem gedrukt en keek met starende oogen naar de sierlijke figuur in het rood zijden pak, die nu zoo klein leek te midden van de geweldige arena.

Zij zag hoe de zon het staal van den degen deed vonkelen.

Zij zag hoe haar minnaar den rooden lap in de linkerhand nam en den sierlijken degen eenige malen door de lucht deed suizen.

De pestadores hadden zich teruggetrokken en post gevat aan den voet van de houten omheining.

Juan Mendoza stond nu midden in de arena, geheel alleen tegenover het groote dier.

Ook de stier scheen te beseffen, dat er nu over leven of dood beslist zou worden.

Het boog de geweldige hoorns naar den grond en stormde op Mendoza toe.

Door een bliksemsnelle beweging ontkwam deze aan de dreigende hoorns.

De stier stiet een dof gebrul uit, hij krabde het zand met de hoeven om en scheen er over na te denken wat hem nu te doen stond.

Langzaam draaide hij in het rond, steeds den blik gevestigd houdend op den man met het spitse blinkende ding in de rechterhand, die hem tartte met zijn rooden lap en hem toch onbereikbaar scheen.

Plotseling stoof de stier opnieuw vooruit en zoo snel, dat de spada pas op het alleruiterste oogenblik een stoot kon ontwijken.

Doodsbleek keek Marietta toe.

Zij had te veel stierengevechten bijgewoond, om niet te weten dat dit sterke dier eigenlijk nog niet uitgeput genoeg was om hem tegen den spada te stellen, nog niet „rijp”, zooals het in den vakterm heet.

Zij wist hoezeer de man, met zijn sierlijken maar zwakken degen, de mindere is van den stier, wanneer deze door bloedverlies en het onophoudelijk heen en weer rennen nog niet geheel was uitgeput.

Hoe menigmaal was het al voorgekomen, dat de spada door het woeste dier gedood of in ieder geval zwaar gewond was!

En in de arena duurde het gevecht tusschen mensch en dier voort!

Tien minuten, die Marietta even zoovele uren leken, duurde de worsteling.

Mendoza stond nu, in een houding zoo sierlijk, als bevond hij zich in een balzaal, den rechterarm voor zich uit gestrekt, met de linker zachtjes den rooden doek zwaaiend, op ongeveer een meter afstand voor den stier.

Deze boog den machtigen kop, maar vóór hij opnieuw op hem los kwam stormen, had Mendoza de kwetsbare plek gevonden. Hij viel bliksemsnel uit, het staal van den degen flikkerde even in de zon en toen verdween de kling van het wapen tot de helft in de schouders van het dier, dat zonder een kreet te slaken neerviel, weer opstond, een paar stappen verder wankelde en voorgoed neerplofte.

Een donderend gejuich steeg uit de menigte op.

Glimlachend liep Juan Mendoza, sierlijk wuivend langs de houten schutting, terwijl men hem van alle zijden geldstukken, kanten zakdoeken, waaiers en zelfs tooneelkijzers toewierp, welke voorwerpen alle zorgvuldig werden opgezameld door een paar arenabedienden, die achter den zegevierenden Spanjaard aanliepen.

Voor de loge van zijn verloofde bleef hij even stil staan, om haar een langen, innigen blik toe te werpen. Marietta was opgestaan. Een glimlach van geluk lag over haar schoon gelaat verspreid. Toen hij voorbij was om de hulde van het overige publiek in ontvangst te nemen, liet zij zich weder met een zucht van verlichting in haar stoel terugzakken.

Wat Mendoza betreft, deze begaf zich, zoodra hij de deur van de arena weder was binnengegaan, zooals het een rechtgeaard stierenvechter betaamt, allereerst naar de kleine kapel, die men in ieder arenagebouw in Spanje vindt, om daar de Heilige Maagd te danken voor haar goedertierenheid, hem ook ditmaal te hebben beschermd.

Hij slenterde even langs de welvoorziene stallen en wierp een blik op de stieren die zich daar bevonden, allen prachtige, zware dieren, en verliet daarna het gebouw om zich bij Marietta te voegen.

Een uur later verlieten zij beiden de arena.

— Nu nog maar twee malen, zeide Marietta op innigen toon, terwijl zij den jongen stierenvechter met haar zwarte oogen aankeek.

— Dus nog twee weken, zeide Juan glimlachend. Kom, Marietta, wij zullen naar het huis van mijn ouders gaan en daar onzen schat eens natellen.

HOOFDSTUK II.

De diefstal.

Innig gearmd liep het jonge paar door de drukke straten van Sevilla, totdat zij een der buitenwijken hadden bereikt.

Hier had Juan Mendoza, die zijn ouders van ganser harte liefhad, van zijn spaargeld reeds vroeger een bescheiden huisje gekocht, waar de oudjes nu onbekommerd hun laatste levensjaren hadden kunnen slijten.

Het huisje lag eenigszins afgezonderd, te midden van een vrij grooten tuin, die door een laag ijzeren hek was omgeven.

Een smal klinkerpad, aan weerszijden met een stuk

gras omzoomd, leidde van het tuinhek naar de voordeur.

— Zullen je lieve vader en je moeder je niet erg missen, als we getrouwd zijn, Juan, vroeg Marietta, toen zij het huisje naderden. Jullie hebt immers van je jeugd af samengewoond?

— Dat zullen zij, Marietta, antwoordde de jonge stierenvechter, wij zullen hen dikwijls komen opzoeken. En des zomers moeten zij eenige maanden bij ons doorbrengen, vind je ook niet?

— Dat weet je wel, Juan, hernam het jonge meisje. Je weet dat ik je ouders innig liefheb, vooral sedert ik de mijne verloren heb en bij die oude kribbige tante Louisa moet wonen.

Onder het loopen waren zij het hek van den tuin genaderd.

Juan keek naar den gevel van het witgepleisterde huisje op en zette een teleurgesteld gezicht.

— Dat is vreemd, zeide hij, ik heb vader en moeder nog nooit kunnen bewegen te komen kijken als ik moet optreden, maar ik ben dan ook al jaren gewend, dat zij voor het raam keken om mij al van verre te zien terugkomen.

— Ja, er is niemand te zien, zeide Marietta. En overal zijn de jalouzieën neergelaten.

— Dat is zonderling, mompelde Juan, het kan mijn lieve oudjes niet zonnig genoeg zijn! Dat is wel voor het eerst dat zij de jalouzieën sluiten. Kom, Marietta, laat ons snel binnengaan! Ik weet niet hoe het komt... maar ik gevoel mij plotseling zoo ongerust.

— Kom, dwaze jongen, zeide Marietta lachend, zij zullen het toch wat te warm hebben gekregen en een uiltje knappen.

Juan antwoordde niet, maar liep snel het smalle klinkerpad af en opende de huisdeur.

Beiden traden binnen.

Het was doodstil in het kleine huisje.

Marietta, nu ook ongerust geworden, keek haar verloofde vragend aan.

— Wat is het zonderling stil, fluisterde zij, zou er niemand thuis zijn?

— Dat is onmogelijk, antwoordde Juan. Vader en moeder gaan nooit uit als ik in de arena ben.

Hij opende een zijdeur en trad het kleine voorvertrek binnen.

Een kreet ontsnapte hem.

Alle meubels stonden van hun plaats, een muurkast stond open en de inhoud was op stoelen en op de tafel uitgespreid. Een klein bureautje stond open en alle

laden waren opengetrokken. Er waren een aantal papieren op het tafelblad verstrooid.

Door een donker voorgevoel gedreven verliet Juan het vertrek weder en stormde, Marietta aan de hand meetrekkende, een tweede vertrek binnen, dat aan de tuinzijde was gelegen.

Met een gebrul van woede en smart vloog hij naar binnen.

Marietta bleef met doodsbleek gelaat, de handen op den boezem gedrukt, op den drempel staan!

Midden in het vertrek, stevig op hun stoelen vastgebonden, zaten de ouders van den jongen stierenvechter.

Het was hun onmogelijk eenig geluid te geven, want een zware prop was in hun mond geduwd en daaroverheen een doek gebonden.

Hun handen waren achter de leuning van hun stoel bevestigd en hun beenen met dikke touwen aan de stoelpooten vastgemaakt.

Ook in dit vertrek heerschte de grootste wanorde.

Eenige stoelen waren onderste boven geworpen, twee kasten waren leeggehaald en zelfs de kachel scheen van haar plaats gehaald.

Op de tafel bij het raam lag een kleine revolver met ivoren greep en een brekijzer.

Dadelijk bevrijdde Juan, bijgestaan door zijn verloofde, zijn ouders van hun knevels en boeien.

Nauwelijks was de oude vrouw bevrijd, of zij viel in zwijm.

Juan nam haar in zijn sterke armen op, en droeg haar naar een slaapkamer aan de overzijde van de gang gelegen en die eveneens een toonbeeld van wanorde opleverde.

— Marietta, zeide hij, wil jij je met mijn moeder bemoeien? Je weet wel waar het huisapothekje is, daar ginds in de kast. Haal ook wat water uit de keuken, dan zal ze wel spoedig weer bijkomen. Ik zal ondertussen mijn vader vragen wat er is voorgevallen. Maar laten wij ons maar op het ergste voorbereiden, liefste, want ik vrees, dat er ons een groot onheil geschied is.

Hij liet de oude vrouw aan de zorgen van zijn verloofde over en keerde snel naar zijn vader terug.

De oude Mendoza was een man van omstreeks vijf en vijftig jaar, met nog gitzwart haar.

Toen Juan binnentrad, was zijn vader bezig, zijn pijnlijke polsen te wrijven, terwijl hij met groote stappen het vertrek op en neer liep.

Zoodra hij zijn zoon zag, liep hij snel op hem toe,

sloeg zijn armen om zijn schouders en zeide op ernstigen toon:

— Arme Juan, ik vrees dat er iets noodlottigs gebeurd is! Voor ik je verhaal wat er gebeurd is, moeten wij naar boven gaan — naar jouw kamer.

Zonder te antwoorden stormde de jonge man de trap op, naar de eenige verdieping die het huisje bezat. De deuren van de beide kamers die zich hier bevonden stonden wijd open en ook daar heerschte een onbeschrijflijke verwarring.

Juan trad op den smallen dam tusschen de twee vensters in de voorkamer toe.

Een kreet ontsnapte hem.

In dezen dam bevond zich eene geheime bewaarplaats en de kleine deur daarvan, met behangselpapier overplakt, stond open!

Juan stak de hand in het kleine hokje en haalde er een zeer groote portefeuille uit, vervaardigd uit de huid van een door hem gevelden stier.

De portefeuille was ledig!!

Doodsbleek liet Juan zich op een stoel neervallen. Zijn blik was verwilderd.

Hij streek zich met sidderende hand over het voorhoofd.

— Mijn God, mijn God, riep hij, zoo dicht bij het geluk te naderen en dan zoo wreed door het noodlot te worden bezocht!

Snikkend boog hij het hoofd op de tafel.

De oude Mendoza kwam achter hem staan en legde een trillende hand op de schokkende schouders van zijn zoon.

— Mijn lieve jongen, zeide hij met sidderende stem, het is alles mijn schuld. Ik had beter voor je schat moeten waken.

De jonge stierenvechter hief het betraand gelaat op.

— Beschuldig u zelf toch niet, vader, riep hij uit. Ik ben er van overtuigd, dat gij dat niet hebt kunnen doen, en vertel mij nu alles!

De oude Mendoza nam een stoel en zette zich naast zijn zoon neder.

— Luister dan, zeide hij. Je was nauwelijks een half uur vertrokken, toen wij het geluid van een naderende auto hoorden.

— Een auto hier in de straat, riep Juan uit.

— Ja, het komt weinig voor, en daarom waren wij ook wel wat verbaasd. Maar onze verbazing nam nog toe, toen wij bemerkten, dat de auto voor ons tuinhuis stil stond.

— Wat het een huurauto? vroeg Juan haastig.

— Ik zou het niet durven bezweren — het was een zeer groote wagen van donkere kleur.

— Hebt gij niet kunnen zien of de chauffeur een uniform droeg?

— Dat was bijna onmogelijk, want de auto was van voren met een zonnezeil afgesloten.

— Nu verder vader, verder! riep de jonge man uit.

— Zoodra de auto stil stond, sprong er een heer uit, die haastig het hek opende, dat, zooals je weet, slechts op de kling gesloten is, en aanbelde.

— En gij hebt hem open gedaan, vader, riep Juan uit.

— Maar jongenlief, hoe kon ik nu vermoeden, dat men midden op den dag in een tamelijk drukke wijk booze plannen tegen ons in het schild zou voeren.

— Gij hebt gelijk, vader! Hoe zag die man er uit?

— Hij was deftig gekleed, vrij groot en zelfs voor een Spanjaard bijzonder donker van gelaatskleur. Een groote zwarte baard, die bijna tot op zijn borst hing en een vollen knevel. Hij vroeg mij, of ik hem even te woord kon staan over een belangrijke zaak, die u en Marietta betrof. Daar ik niet het minste wantrouwen koesterde, liet ik hem in de kamer gaan, waar gij ons gevonden hebt.

— Waar was moeder?

— In de voorkamer! Zij was daar bezig een flesch Malaga en wat gebak voor Marietta gereed te zetten; zooals zij altijd doet als gij uit de arena met haar terugkeert. Ik ging den bezoeker dus voor naar de achterkamer. Nauwelijks waren wij daar, of er werd opnieuw gebeld. Ik wilde den bezoeker verzoeken, even te verontschuldigen, ten einde te gaan zien, wie er aan de deur was, toen de kerel plotseling een revolver te voorschijn haalde, die op mijn voorhoofd richtte, en dreigend, maar op zachten toon zeide:

— Ik raad u in uw eigen belang, geen beweging te maken, als gij uw leven lief hebt!

Ik was ongewapend, en dus kon ik niets anders doen, dan gehoorzamen. Intusschen had je moeder de deur geopend. Ik hoorde het geluid van een korte worsteling en een gesmoorden gil, en even later trad de tweede bezoeker binnen... de chauffeur, die door zijn grooten stofbril geheel onkenbaar was. Hij duwde je moeder ruw voor zich uit, wier handen op den rug gebonden waren, terwijl een doek over haar mond haar het schreeuwen belette.

De jonge stierenvechter uitte een gebrul van woede en drukte de nagels tot bloedens in de palmen van zijn gebalde vuisten.

— O, die schurken, riep hij, doodsbleek van drift.

— De eerste bezoeker hield steeds zijn revolver op mij gevestigd, en in dien tijd dwong de chauffeur je moeder, op een stoel te gaan zitten waarop hij haar snel en stevig vastbond. Toen was het mijn beurt. De twee bandieten grepen mij vast en bonden mij, nadat ik eveneens gekneveld was, en geen geluid kon geven, op een stoel. Daarop verliet de tweede kerel het huis weder, oogenschijnlijk, om op de auto te passen, en er voor te waken, dat zijn medeplichtige niet kon worden overvallen. Nadat deze zich overtuigd had, dat ik mij niet kon verroeren of schreeuwen, begon hij snel het geheele huis te doorzoeken... je weet, helaas, met welk droevig resultaat!

— Hoe lang duurde dit alles vader? vroeg Juan die zijn vader gedurende dit verhaal met brandende oogen had aangekeken.

— Zeker geen half uur, alles bijeengerekend, antwoordde de oude man.

— Ik heb een revolver op de tafel zien liggen toen ik binnen trad. Is die door een van de bandieten achtergelaten?

— Dat moet wel, want mijn eigen revolver bevond zich op onze slaapkamer en ziet er trouwens heel anders uit.

— Misschien kan dat wapen ons wel dienen bij de opsporing van de roovers, zeide Juan, wiens oogen weder hoopvol begonnen te stralen.

— Reken daar vooral niet op, mijn jongen, zeide de oude Mendoza, terwijl hij zijn zoon liefkozend over het zwarte haar streek. Er is niets bijzonders aan het wapen, en men verkoopt er zoo dagelijks dozijnen!

Juan stond zonder een woord te zeggen op, en begaf zich naar de achterkamer, waar de revolver nog steeds op de tafel lag.

Hij nam het wapen op en bekeek het nauwkeurig.

En spoedig moest hij tot de gevolgtrekking komen dat zijn vader gelijk had!

Het was een ordinair wapen, met een geïmiteerde ivoren kolf, zooals men ze zelfs wel in de bazars verloopt, en bovendien zoo oud, dat navragen in de winkels tot niets zou dienen.

Smartelijk bedacht Juan, dat hij zich zeker niet door dit prul zou hebben laten bang maken. Maar zijn vader was een oud man, en de indringers waren immers met hun beiden!

Juan ging nu naar de kamer waar zijn moeder nog steeds op het bed lag uitgestrekt, terwijl Marietta haar

vol liefde in het zachte, met grijs haar omkranste gelaat staarde.

Juist toen de jonge stierenvechter binnentrad, sloeg de oude vrouw de oogen op.

Zij strekte beide handen naar haar zoon uit, en fluisterde teeder:

— Mijn arme jongen... mijn lieve kinderen!

Juan wierp zich voor het bed op de knieën, en begroef het gelaat in de dekens.

Toen sprong hij plotseling weder overeind en riep met krachtige stem uit:

— Wij winnen er niets bij, als wij blijven jammeren, Marietta! Wij moeten handelen! Blijf jij hier... ik ga dadelijk naar de politie, en stel haar op de hoogte van wat hier is voorgevallen! Het moet toch, dunkt mij, niet onmogelijk zijn, de bandieten op te sporen!

Hij kuste zijn moeder teeder op het voorhoofd, omhelsde zijn verloofde, en verliet het huis, dat eeuwen uren geleden nog zoo vol geluk en vreugde was geweest en waar nu smart en grievend leed heerschten!

Juan sprong op een tram en reed naar het bureau van politie van de wijk, waar het huisje zijner ouders gelegen was. Daar verhaalde hij snel, maar omstandig wat er gebeurd was. De commissaris die zijn verhaal aanhoorde, schudde het hoofd toen hij geëindigd had.

— Mijn jonge vriend, zeide hij. Ik wil u niet alle hoop ontrooven, maar ik vrees, dat wij hier te doen hebben met een daad van de bende die in den laatsten tijd Sevilla en ook andere groote steden van Spanje onveilig maakt, en die wij, ondanks al onze nasporingen, nog altijd niet hebben kunnen onschadelijk maken. De leden dezer bende treden met zooveel brutaliteit en tevens zoo snel en voorzichtig op, dat het ons nog nooit is kunnen gelukken, eenig spoor van hen te ontdekken, nadat zij weder een hunner misdaden hebben gepleegd. Maar natuurlijk, onze plicht gebiedt, niets na te laten, wat tot de ontdekking van de bandieten zou kunnen leiden! Ik zal u twee onzer beste rechercheurs medegeven en eenige politie-agenten!

De commissaris drukte op een electrischen schelknop, en dadelijk trad een agent binnen, die aansloeg, en naar de bevelen van zijn chef vroeg.

— Geleid dezen heer naar de kamer der rechercheurs en verzoek uit mijn naam aan Marco en Prados, hem naar zijn woning te vergezellen, waar een zeer brutale inbraak heeft plaats gehad. Gij zelf en nog twee agenten zult eveneens mede gaan.

Juan groette den commissaris, en volgde den agent, die hem naar het vertrek geleidde, waar de rechercheurs

die vrij van dienst zijn, moeten wachten, tot men hun diensten wellicht noodig heeft. De man kweet zich van zijn taak, en eenige minuten later bevonden Juan en de politiemannen zich op weg naar het huisje van den ouden Mendoza.

Onder het loopen deelde de jonge stierenvechter den rechercheurs nogmaals uitvoerig mede, wat er geschied was.

De beide mannen luisterden aandachtig toe, en toen Juan gereed was, zeide een hunner, terwijl hij onmerkbaar de schouders ophaalde:

— Uw verhaal klinkt bijna woordelijk als dat van een uwer collega's te Madrid, die onder dezelfde omstandigheden van zijn spaarpenningen beroofd is!

— En heeft men ook daar den dader niet kunnen vinden? vroeg Juan haastig.

— Helaas neen!

Juan beet zich op de lippen.

Hij kon en wilde er zich niet in schikken, dat zijn geluk zoo plotseling zou worden verstoord door de daad van een tweetal ellendelingen!

Onder het spreken hadden de zes mannen het huisje bereikt.

Marietta hing reeds uit het raam en wuifde haar minnaar van verre toe. De oude Mendoza stond voor het andere venster en keek mistroostig naar buiten.

De rechercheurs openden het hek.

Zij onderzochten het klinkerpad en den grasrand daarlangs nauwkeurig.

Juan was hen gevolgd en riep nu plotseling uit:

— Ik zie daar versche voetstappen... zie, daar... op den grasrand!

Een der rechercheurs trad naderbij.

Hij bukte zich en bekeek met groote aandacht den indruk van een voet in de rulle aarde naast het gras.

— Ik dacht het wel! mompelde hij na eenigen tijd. Zij zijn het!

— Wie dan? riep Juan uit.

— Ja, wie! De leden van de bende die wij sedert een jaar zoeken! Bekijk dien voetstap eens, als ik u verzoecken mag.

Juan bukte zich.

— Ziet gij er niets bijzonders aan? vroeg de politiemann.

— Ik zou zeggen dat er geen afzonderlijke indruk van zool en hiel te zien is, zeide de jonge stierenvechter.

— Juist! En weet gij hoe dat komt?

— Ik zou het u niet kunnen zeggen!

— Omdat de bandieten een stevig plankje onder

hun schoenen bevestigd hebben, waardoor het voor ons onmogelijk is geworden, de ware grootte van hun schoenen te bepalen! Ja, mijnheer Mendoza... de schurken die u beroofd hebben zijn niet voor één gat gevangen! En laat ons nu eens naar binnen gaan!

Allen traden het huis binnen, waar de oude Mendoza en diens vrouw hen tegemoet kwamen.

— Gij hebt mij van een revolver gesproken, zeide een der rechercheurs. Mag ik dat wapen eens zien, voor wij de kamers onderzoeken?

De grijsaard overhandigde hem het wapen.

De politiemann bekeek het even en zeide toen schouderophalend:

— Daar hebben wij om te beginnen al niets aan! Het is een bazarprul, zooals er honderden verkocht worden, soms in een week! Een of ander teeken bevindt er zich niet op... geen letter, geen cijfer, niets! En laten wij nu de kamers even onderzoeken!

Achtereenvolgens traden zij alle kamers binnen, die de bandiet had doorzocht, terwijl zijn handlanger buiten de wacht hield.

Het onderzoek duurde bijna een vol uur.

Tenslotte kwamen de politiemannen in de kamer, waar de spaarpenningen van den stierenvechter verborgen waren geweest.

Een der rechercheurs onderzoekt het geheime kastje.

— Niemand buiten u wist natuurlijk iets van het bestaan van dit kastje af? vroeg hij.

— Geen sterveling, antwoordde Juan.

— Gij hebt er nooit over gesproken tegenover een vriend, een kennis?

— Nooit! hernam Juan. Alleen mijn vader, mijn moeder en mijn verloofde kenden de schuilplaats!

— De dief moet haar dus bij toeval ontdekt hebben?

— Dat moet wel, want ik zeg u nogmaals, dat ik er met niemand ooit over gesproken heb.

De rechercheur nam de portefeuille ter hand, waarin de bankbiljetten zich bevonden hadden, die de roover had buitgemaakt.

— Dat is een eigenaardige tasch! zeide hij, terwijl hij de portefeuille aandachtig bekeek. Die hebt gij zeker niet in een winkel gekocht?

— Neen, zeide Juan. Zij is vervaardigd uit de huid van den eersten stier dien ik heb gedood.

— Er is een eigenaardige lucht aan, zeide de rechercheur, terwijl hij de portefeuille berook.

— Zij heeft geruimen tijd in een mengsel van kamfer en een ander bederfwerende stof gelegen.

— Hoe groot was het bedrag, dat zich in deze tasch bevond?

— Ruim twintig duizend peseta's.

— In papier?

— Achttien duizend in papier en de rest in goud.

— Hebt gij de nummers van de bankbiljetten geteerd?

— Neen.

— Dat is jammer genoeg! Dat zou ons bij onze nasporingen in ieder geval een weinig geholpen hebben, of ons op het spoor van den dief hebben kunnen brengen.

— Dat zie ik nu ook in, zeide Juan zuchtend. Gij acht dus de kans dat gij de daders uitvindt, zeer klein?

— Als gij de waarheid wilt hooren, ja!

Juan boog het hoofd.

Hij balde krampachtig de vuisten en een diepe rimpel groefde zich in zijn hoog voorhoofd.

— Wij zullen echter niets nalaten om te trachten de roovers in handen te krijgen, zoo troostte een der rechercheurs den jongen man.

— Ik hoop dat gij zult slagen, antwoordde Juan op doffen toon.

De politiemannen maakten eenige aantekeningen, deden hier en daar opmetingen en verwijderden zich toen, na nogmaals de verzekering te hebben gegeven dat er van hun kant niets zou worden verzuimd, om tot de ontdekking van de roovers te geraken.

Toen zij weg waren, zonk Juan op een stoel neder, en begroef het gelaat in de handen.

Marietta knielde naast hem neder en streefde hem over het glanzende haar.

— Wij moeten nog niet alle hoop opgeven, mijnst Juan, zeide het jonge meisje. Wie weet brengt een gelukkig toeval de politie wel op het spoor van de ellendelingen die ons geluk hebben verwoest!

Juan antwoordde niet.

Hij liet de handen zakken en staarde met somberen blik voor zich uit.

Een volle week verliep.

Iederen dag begaf Juan zich naar het politie-bureau, om te vernemen of de nasporingen van de recherche reeds eenig resultaat hadden opgeleverd.

Telkens kwam hij met een ontkennend antwoord thuis.

Iederen dag werd hij somberder.

Iederen dag stiltwijgender.

En het kleine, witte huisje, dat vroeger weergalmd

had van het vroolijke gezang van Marietta, was als een graf, kil en droevig.

Den achtsten dag was Marietta in de woning van de oude Mendoza's, toen Juan van zijn vergeefschen tocht naar de politie terugkeerde.

Het jonge meisje behoefde maar een korten blik op zijn gebruid gelaat te werpen, om te zien dat er ook ditmaal niets ontdekt was.

Zij sloeg den arm om haar verloofde en ging met hem de kleine voorkamer binnen, waar de ouders van den stierenvechter zaten, stil en stom.

— Niets? vroeg de oude man.

— Niets! antwoordde Juan op doffen toon.

Een kwartier lang werd er geen woord gesproken.

Maar plotseling sprong Marietta op en kwam snel op Juan toe, die met het hoofd in de hand aan het raam was gaan zitten.

— Juan!

— Marietta?

— De politie heeft tot dusverre tevergeefs gezocht, niet waar?

— Wat vraag je toch! De politie ziet geen licht — geen spoor van licht!

— En je eigen onderzoekingen hebben je ook niet verder gebracht?

— Niets!

— Welnu, dan is er maar één man op de geheele wereld die ons kan helpen!

— Wat bedoel je, Marietta?

— Ik bedoel, dat wij ons tot den Engelschen Lord moeten wenden, waarvan je mij zoo vaak verhaald hebt, tot den man, voor wien geen raadselen onopgelost blijven, tot den geheimzinnigen vreemdeling, die vier jaar geleden geholpen heeft bij de ontraadseling van het groote drama te Madrid en toen even spoorloos verdwenen is als hij kwam.

— Tot Lord Lister! riep Juan uit, terwijl zijn oogen begonnen te schitteren.

— Ja, tot dien merkwaardigen man, dien je eens het geluk hebt gehad een grooten dienst te kunnen bewijzen, en die toen gezegd heeft dat je ten allen tijde over hem zoudt kunnen beschikken, al bevond hij zich ook aan het andere einde van de wereld!

Juan keek zijn verloofde met een blik vol liefde aan.

— Marietta, zeide hij, die ingeving moet je door den hemel zijn gezonden. Als er iemand ter wereld is, die hier licht kan brengen, dan is het Lord Lister! Maar zouden wij ons wel tot hem durven wenden?

— Waarom niet? Ik geloof, dat hij een edel mensch

is, die de schulden die hij heeft aangegaan, met woeker terug betaalt! Laten wij het in ieder geval probeeren!

— Marietta heeft gelijk, mijn jongen! riep de oude Mendoza uit. Het is je uiterste redmiddel! Ik heb het je niet durven zeggen, maar ik geloof niet, dat de politie ons hier kan en zal helpen! Zij zit met de handen in het haar, en wil het alleen maar niet bekennen!

Juan sprong vastbesloten van zijn stoel op.

— Gij hebt gelijk! riep hij uit. Het is onze eenige kans. Wij mogen niets verzuimen! Maar als ook deze wonderlijke man niets kan ontdekken... dan zullen wij er ons in moeten schikken, dat het nog wel zes of zeven jaar kan duren, voor ik weder genoeg bijeen heb gespaard om te kunnen trouwen, mijn liefste! En nu snel geschreven!

— Hoe lang zou een brief onderweg blijven?

— De afstand per trein van hier tot Parijs is ruim acht-en-twintig uur, en vandaar tot Londen nogmaals twaalf uur op zijn minst!

— Dan zouden wij dus twee dagen verliezen, riep Marietta teleurgesteld uit. Als wij eens een telegram zonden?

— Een telegram naar Londen is heel duur, meisje-lief, merkte de oude Mendoza op.

— Dat mag zoo zijn, vader, zeide de jonge stierenvechter. Maar de tijd dringt en iedere minuut kan kostbaar blijken! Misschien zou Lord Lister het ons zelfs verwijten, dat wij zoo'n langen tijd nutteloos voorbij hebben laten gaan!

— Dat is zoo, beaamde de oude man. Wij moeten dat geld er voor over hebben.

Juan snelde, vergezeld van zijn verloofde, naar het telegraafkantoor. Toen zij daar waren aangekomen zeide Marietta:

— Maar daar vergat ik iets. Ken je het adres van Lord Lister te Londen wel?

— Dat ken ik niet, maar dat doet er niets toe, Marietta! Want de Lord heeft mij destijds gezegd dat ik, indien ik hem ooit mocht noodig hebben, hem moest schrijven onder den naam van Lord Aberdeen!

— En waar woont die?

— In een straat die ik niet kan uitspreken, zonder mijn tong in gevaar te brengen! Regentstreet heet de straat.

— Laat ons dan spoedig voortmaken, zeide het jonge meisje.

De beide verloofden traden het telegraafkantoor binnen en hier stelden zij het volgende telegram op:

Aan Lord Aberdeen, te Londen.

De stierenvechter Juan Mendoza verzoekt zijn Lordschap hem dadelijk te hulp te komen. Zijn levensgeluk staat op het spel.

HOOFDSTUK III.

John Raffles gaat op reis.

Op denzelfden dag zat Lord Lister, alias John Raffles, in gezelschap van zijn secretaris en vriend Charly Brand, in de eetzaal van de prachtige villa in de Regentstreet, die hij onder den naam van Lord Aberdeen bewoonde.

De twee mannen zaten aan de lunch en waren in een opgewekt gesprek verdiept.

— En je mag zeggen wat je wil, Charly, zeide Raffles, blijkbaar in antwoord op een aanmerking van zijn vriend, ik houd vol dat de politie, niet alleen hier, maar in alle landen, niet de helft ontdekt van de misdaden die zij op het spoor moet komen! En die helft heeft zij voor de overgrootste meerderheid nog te danken aan de ezelachtigheid van de meeste misdadigers, die altijd zeer schrandere denken te zijn, en toch steeds weer eenige onhandigheden verrichten, die zelfs de politie wel op hun spoor moeten brengen.

— Overdrijf je niet een weinig?

— Integendeel! Ik blijf nog onder de werkelijkheid! Als de meeste dieven en moordenaars niet zulke stumperige sufferds waren, dan werd er op de tien misdaden hoogstens één ontdekt!

Op dat oogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt en trad de grijze kamerbediende van Lord Lister, Gaston, binnen, die zijn meester al sedert lange jaren met onwankelbare trouw diende.

Hij had een zilveren presenteerblad in de hand, waarop een telegram lag.

— Dit telegram werd zoeven bezorgd, Mylord, zeide Gaston, terwijl hij het papier aan zijn meester overhandigde.

Daarop verliet hij weder het vertrek, even stil en bescheiden als hij gekomen was.

Raffles draaide het telegram om en om.

— Uit Sevilla, mompelde hij. De „Witte Stad"! De stad der schoone sigarettenmaaksters en der stierengevechten! Wat kan men mij wel uit die Spaansche stad te melden hebben?

— Door het telegram te openen, zou je dadelijk het

antwoord op die vraag hebben, zeide Charly Brand droog.

— Je opmerking getuigt van zooveel schrandereheid, Charly, dat ik je wenk onmiddellijk zal opvolgen, zeide Raffles lachend.

Hij opende het telegram snel en las met luider stem voor:

Aan Lord Aberdeen, te Londen.

De stierenvechter Juan Mendoza verzoekt zijn Lordschap, hem dadelijk te hulp te komen. Zijn levensgeluk staat op het spel.

Charly keek zijn meester verbaasd aan.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij.

— Wel, dat er iemand in gevaar verkeert, die mijn hulp inroept!

— Wie is die Juan Mendoza?

— Een dappere en brave stierenvechter, die mij eenige jaren geleden zonder veel omhaal het leven heeft gered, toen ik in Sevilla eens op een nacht door sluipmoordenaars op straat overvallen werd, die niet tevreden waren met mijn geld, maar blijkbaar ook mijn leven wilden hebben!

— En waarom vraagt hij je, hem te komen helpen?

— Goede hemel, denk je dat ik helderziende ben, Charly? riep Raffles uit. Hoe wil je nu dat ik dat weet?

— Je hebt gelijk, en mijn vraag was nogal onnoozel! Maar kun je het ook niet vermoeden?

— Om je de waarheid te zeggen, neen! Ik kan er maar naar raden! Mendoza was, toen ik hem leerde kennen, verloofd met een zeer schoon meisje, Marietta Costa, met wie hij in het huwelijk hoopte te treden zoodra hij voldoende geld zou hebben opgespaard, om een stieren-rancho over te nemen, zoodat hij niet meer zou behoeven te vechten. Want, het is voor een echte Spaansche vrouw wel heel zonderling, maar Marietta, hoeveel bewondering ze ook voor den knappen stierenvechter gevoelde, leefde steeds in duizend angsten zoolang haar minnaar in de arena was. Nu praat hij in zijn telegram van zijn levensgeluk, dat gevaar loopt. Dat kan niet anders zijn dan zijn voornemen om met de schoone Spaansche in het huwelijk te treden. Ergo zou er zich dus iets moeten hebben voorgedaan, dat die trouwplannen in de war heeft gestuurd of dreigt te sturen.

— En nu is maar de vraag, wat dat „iets" is!

— Juist! Dat de belemmering van de zijde zijner bruid zou zijn gekomen, mogen we gerust als onmogelijk

lijk al dadelijk ter zijde stellen. En zelfs al was dat zoo, dan nog zou hij er de hulp van een vreemde, een Engelschman, niet bijhalen!

— Dat is, dunkt me, duidelijk!

— Wij kunnen om dezelfde reden alle familieredenen uitschakelen. Daar haalt men nooit een buitenstaander bij. De reden moet dus van stoffelijken aard zijn. Laten we eens recapituleeren: Juan zou trouwen, en spaart daartoe een niet onaanzienlijk kapitaaltje op. Eensklaps wordt hij verhinderd in de uitvoering van zijn trouwplannen! Geloof je dat ik er ver naast ben, als ik veronderstel dat hij zijn spaarduiten kwijt is, en dat hij dáárom zijn levensgeluk als verstoord beschouwt?

Charly keek zijn meester met open mond aan.

— Er is geen speld tusschen je redeneering te krijgen, zeide hij.

— Dat is nog zoo zeker niet, hernam Raffles glimlachend. Maar in ieder geval geloof ik, er niet ver naast te zijn als ik beweer, dat onze vriend iets dergelijks wedervaren is. Dan blijven er twee mogelijkheden over: of Juan heeft het geld verloren, of het is hem ontstolen! Daar het mij niet recht duidelijk is, hoe hij een natuurlijk groot bedrag kan hebben verloren, dat hij wel veilig zal hebben opgeborgen, zoo blijft alleen de laatste mogelijkheid over: dat het geld hem is ontroofd!

— Ik begin te gelooven, dat je het bij het rechte einde hebt, Edward, zei Charly op ernstigen toon. Waarlijk, ik zou niet weten waarom hij je anders een zoo verre reis zou laten maken.

— Dat dunkt mij ook. Ik ken Juan Mendoza als een zeer bescheiden, voor een stierenvechter haast kinderlijken knaap, die geen beslag op mijn tijd zal leggen als het niet strikt noodig is.

— En wat denk je nu te doen?

— Wel, natuurlijk ga ik er dadelijk op af! En ik hoop, dat je me niet in den steek zult laten en mij zult vergezellen!

— Ik verlang niets liever! riep Charly opgewonden uit. Wij zijn ruimschoots uitgerust van onze laatste onderneming en ik snak letterlijk naar nieuwe avonturen!

— Dan zal er aan je verlangen wel voldaan worden, want als de zaak zich werkelijk heeft toegedragen zooals ik vermoed, dan valt er heel wat voor ons te doen!

— Wanneer denk je te vertrekken?

— Onmiddellijk! Er is niets dat mij hier terughoudt op dit oogenblik!

— En hoe denk je te reizen?

— Mij dunkt, dat wij de auto maar moesten gebruiken. Den grooten toerwagen wel te verstaan, die even snel loopt als de trein.

— Dus dan zou Henderson, de chauffeur, meegaan?

— Natuurlijk, en dat kan ons te pas komen, want wij zullen — altijd aangenomen dat ik mij niet heb vergist in mijn vermoedens — aan drie man maar even genoeg hebben.

Raffles drukte op een schel.

De oude bediende trad binnen.

— Gaston, zeide Raffles, vraag Henderson of hij dadelijk hier wil komen.

De grijze dienaar boog zwijgend en verwijderde zich.

— Gaat er niet spoedig een trein van Parijs, die ons er toch misschien eerder zou brengen? vroeg Charly, toen Gaston de deur weder gesloten had.

— Er gaat een nachttrein omstreeks half een van Parijs naar Madrid, en als wij nu dadelijk vertrekken, kunnen wij gemakkelijk om acht uur uit de Fransche hoofdstad vertrekken, wat ons al vast vier en een half uur zou schelen. Daar komt dan nog bij, dat er wel niet dadelijk aansluiting met Sevilla zal zijn, terwijl wij met de auto onmiddellijk kunnen doorrijden! En ten slotte kan ik dan beschikken over mijn eigen wagen, dien wij allen door en door kennen!

— Dat geef ik je alles toe, maar onze nachtrust? In een sneltrein kunnen we slapen, en.....

— Maar, Charly, hoe heb ik het nu met je? viel Raffles hem lachend in de rede. Herinner je je dan niet méér dat we al eenige keeren ritten van vele honderden kilometers door Engeland hebben gemaakt in diezelfde auto? Dan zaten wij achtereenvolgens aan het stuurwiel en de beide anderen sliepen den slaap des rechtvaardigen in de zachte kussens van den wagen!

— Je hebt al weder gelijk, Edward, zeide Charly. En ik moest mij schamen, dat ik daarover heb durven praten! Men slaapt op de breede banken van de groote toerauto als op een praalbed! En zij loopt zoo zacht, dat men bijna geen schokken gevoelt.

Op dat oogenblik trad de chauffeur Henderson binnen, zijn reusachtige gestalte in een keurige uniform gestoken, die zijn breede borst en zijn machtige schouders op het voordeeligst deed uitkomen.

De reus boog zwijgend en wachtte de bevelen van zijn meester af.

— Henderson, zeide Raffles vriendelijk, wij gaan aanstonds naar Sevilla.

De brave chauffeur had slechts een vaag begrip van

de plek waar deze stad zich bevond, maar hij vergevoelde er zich mede even te buigen, ten teeken dat hij het verstaan had.

— Weet je waar Sevilla ligt? vroeg Charly lachend.

— Neen, mijnheer Brand, antwoordde de brave kerel. Maar het klinkt mij erg Mexicaansch in de ooren en dus is het wel mogelijk dat wij naar Mexico moeten.

— Nu, zoo ver is het niet, merkte Raffles glimlachend op. Sevilla ligt in Spanje, Henderson, op acht-en-twintig uren sporens van Parijs.

— Dat is een peulschilletje, Mylord, hernam de chauffeur, minachtend de schouders opbalend.

— Ik dacht wel, dat je die opmerking zoudt maken, hernam Raffles.

— Welken wagen denkt Mylord te gebruiken?

— Den grooten, lichtgrijzen toerwagen, Henderson!

— Wanneer vertrekken wij?

— Zoo spoedig mogelijk!

— Een gevaarlijke onderneming?

— Dat zal er van af hangen.

— Maar wij moeten er rekening mee houden?

— Dat zal het beste zijn!

— Een revolver zou dus geen kwaad kunnen, Mylord?

— Integendeel, Henderson! Ik zou zelfs zeggen: beter twee dan een!

— In orde, Mylord. De wagen zal over een minuut of twintig voor de deur staan.

De chauffeur boog nogmaals en verwijderde zich.

— Moeten wij vermommingsmedenenemen? vroeg Charly, zoodra Henderson het vertrek had verlaten.

— Dat zou ik maar doen, antwoordde Raffles. Je kunt nooit weten voor welke heete vuren wij komen te staan. Een valies met enkele verkleedingen zal ons niet in den weg zijn. Maar neem niet te veel mee, want we kunnen te Madrid den voorraad aanvullen uit mijn geheime bergplaats, die ik daar, evenals in alle andere groote steden van Europa heb!

— Dat heb je me onlangs verteld, en ik bewonder je organisatietalenten.

— Maar laten we ons nu voor de reis gereed maken. Hoe eerder we gaan, hoe beter! Ik wil dien braven Juan niet langer in ongerustheid laten dan volstrekt noodig is.

De beide vrienden begaven zich naar hun slaapvertrek en paktten hun valies.

Zoo ging het steeds met den Grooten Onbekende! Altijd op avonturen uit, nooit een week van volmaakte

rust! Een voortdurende strijd met het Kwaad..... en met het Gerecht, dat was zijn leven!

Twintig minuten later stonden de twee mannen klaar om te vertrekken.

De auto, een geweldig groote wagen, waarin acht personen gemakkelijk plaats konden vinden, stond reeds voor de deur. Met sterke riemen was een groote reiskoffer achter aan den wagen bevestigd, terwijl een groote mand binnen in den wagen een uitgelezen voorraad levensmiddelen bevatte, zoodat de reizigers nooit gedwongen behoeften te zijn een hotel op te zoeken, als zij dit om de een of andere reden niet raadzaam achtten.

Henderson zat achter het stuurwiel, zoo kalm en rustig, als moest hij zijn meester even naar Trafalgar Square brengen, in plaats van een stad in het hartje van Spanje!

Raffles riep Gaston en zeide tot den ouden bediende:

— Oude vriend, ik weet niet hoe lang ik zal wegblijven. Mocht men soms namens de leden van de Windsor-Club naar mij komen informeeren, zeg dan maar dat ik naar mijn landgoed in Schotland ben.

— Het zal geschieden, Mylord, zeide Gaston, die reeds sedert lange jaren aan deze plotselinge reizen van zijn meester gewend was, en er zich wel voor wachte ooit eenige aanmerking te maken, of vragen te stellen, die Mylord onaangenaam zouden kunnen zijn.

Raffles en Charly verlieten de villa en stapten naar de auto.

— Je kent immers den weg naar Dover, Henderson? vroeg Raffles.

— Ik zou hem in het duister kunnen vinden, Mylord.

— Zooveel te beter, want ik zal je moeten verzoeken, den wagen ongeveer negentig kilometer per uur te laten loopen!

— Honderd als het noodig is, Mylord, zeide de chauffeur kalm.

— Dat behoeft niet! Als je maar zorgt, dat we tegelijk met den sneltrein te Dover aankomen, die reeds tien minuten geleden van het Victoria-Station is vertrokken.

— Hoe lang doet die trein er over? vroeg Henderson, die het woord „trein” met onzegbare minachting had uitgesproken.

— Kort, Henderson. Heel kort! Een uur en tien minuten!

— En hoe snel loopt dat ding?

— Ruim tachtig kilometer per uur!

— Tachtig kilometer! riep Henderson verachtelijk uit. En dat noemt men een trein!

Charly schoot in een lach en Raffles glimlachte mede.

Daarop stapten zij in, en dadelijk zette de auto zich in beweging en reed door Londen met een vaart, die menig politie-agent met een dreigend gebaar naar zijn notitie-boekje deed grijpen, ofschoon hij nooit in de gelegenheid kwam, er gebruik van te maken.

Daar zorgde Henderson wel voor!

— Maar daar valt mij in, dat we nog niet eens plaatsen besproken hebben en dat je de auto ook nog moet laten inladen! riep Charly uit, toen zij de oostelijkste wijken van de ontzaglijke wereldstad reeds achter den rug hadden en de auto met ongehoorde snelheid den breeden weg naar Dover opstormde.

— Het is in orde, zeide Raffles glimlachend. Ik heb de maatschappij te Londen telefonisch op de hoogte gebracht, en deze heeft op haar beurt haar telegram reeds aan den vertegenwoordiger te Dover gezonden!

— Je denkt toch ook aan alles, riep Charly vol verwondering uit.

— Mijn bestaan zou immers onmogelijk zijn, als dit mij niet tot een tweede natuur was geworden, zeide Raffles kort. Hersens, en nog eens hersens, en ten derde male hersens... dat is alles wat een man in mijn omstandigheden noodig heeft!

Geruimen tijd reden zij zwijgend voort.

De weg was zoo goed als verlaten, op eenige boerenkarren en andere auto's na, die verschrikt op zijde stonden, zoodra het grijze gevaarte in de verte naderde.

— Ik geloof niet dat er op de heele wereld een chauffeur is te vinden als Henderson, begon Charly het gesprek weder.

— Ik ben er zeker van, zeide Raffles bedaard.

— Hij rijdt als de duivel en toch heeft hij nog nooit het geringste ongeluk met den wagen gehad. Wij mogen ons gelukkig prijzen met zulk een chauffeur!

— Ik zou een slechten chauffeur niet kunnen gebruiken, zeide Raffles eenvoudig. Wie in mijn dienst is, moet stalen zenuwen, stalen spieren en een stalen wil hebben!

Charly knikte toestemmend.

— Daar heb je gelijk in!

— Henderson heeft dat alles, en bovendien is hij mij tot den dood getrouw... iets dat men tegenwoordig ook al niet al te veel meer vindt!

— Jij hebt hem het leven gered, zeide Charly ernstig.

— Hij mij tweemaal! Ik zit dus nog bij hem in de schuld!

Charly antwoordde niet en keek naar buiten, waar het landschap met razende snelheid voorbij schoof.

Plotseling wees hij naar den horizon.

— Kijk eens! riep hij.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— De trein!

Raffles keek op zijn beurt naar buiten.

Inderdaad, in de verte was de witte rookpluim van den sneltrein naar Dover te zien!

— En we zijn nog geen drie kwartier onderweg! riep Charly uit. Het is verbazend.

— Ik vind het niet zoo verwonderlijk, merkte Raffles bedaard op. Ik had Henderson gezegd, dat hij den trein moest inhalen... wat is dus natuurlijker dan dat hij mijn bevelen opvolgt?

Daartegen viel niets in te brengen, en Charly zweeg, maar in zijn binnenste bewonderde hij de weergalooze behendigheid van den moedigen chauffeur, die den wagen met nimmer verminderende vaart over den weg stuurde.

Vijf minuten later hadden zij den trein ingehaald en stormden hem voorbij, tot groote verbazing en bewondering van de reizigers die aan de portierraampjes kwamen staan om het wonder te aanschouwen.

Korten tijd daarop reed de auto Dover binnen en dadelijk naar de aanlegplaats van de booten die naar Calais varen.

Zij hadden nog een half uur den tijd voor de boot vertrok en daar de manager van de maatschappij inderdaad uit Londen telegrafisch was gewaarschuwd, had Raffles niet de minste moeite met de inscheping en werd de auto met behulp van een reusachtige kraan aan boord van den pakketstoomer geheschen.

Tien minuten later waren de drie reizigers onderweg naar Frankrijk.

HOOFDSTUK IV.

John Raffles tijgt aan het werk.

In den avond van den volgenden dag, omstreeks elf uur, reed de geweldige grijze auto Sevilla binnen.

Ofschoon de drie mannen vermoeid waren van de lange reis stond Raffles er op, alvorens een hotel op te zoeken, eên bezoek aan den jongen stierenvechter te brengen, die zonder twijfel met groot verlangen en ongeduld naar hem zou uitzien.

Daar hij zijn adres niet wist, liet hij Henderson stil houden voor het eerste het beste café en vroeg den portier naar de woonplaats van Juan Mendoza.

Zooals hij wel voorzien had, wist de man het hem onmiddellijk te noemen! Een stierenvechter heeft immers in Spanje, als hij boven het middelmatige is, minstens de bekendheid van een populair tooneelspeeler en veel meer dan een minister!

Raffles gaf den portier een ruime fooi, en nam de plaats van Henderson achter het stuurwiel in.

Langzaam rijdend, vroeg hij nu en dan aan een agent van politie in voortreffelijk Spaansch den weg.

Na een half uur had hij de woning van Juan Mendoza bereikt.

Er brandde nog licht in de woning.

— Men kan wel zien dat de arme menschen in groote ontroering verkeerden, zeide Raffles op zachten toon tegen Charly, die de auto verlaten had. Het is geen gewoonte van deze menschen, zoo laat zich ter ruste te begeven. Wacht op ons, Henderson, zoo richtte hij zich tot den chauffeur. Wij zullen iet lang wegblijven.

Raffles en Charly openden het lage hekje van den tuin en liepen het smalle klinkerpad langs, naar de voordeur. De eerste belde aan.

Het was, alsof men daar binnen op dit schellen gewacht had, want dadelijk werd de deur geopend.

De stoere gestalte van Juan Mendoza werd tegen den lichten achtergrond zichtbaar.

De jonge stierenvechter keek even in de duisternis naar buiten en slaakte toen een kreet van blijdschap.

Hij kwam met uitgestrekte handen naar den bezoeker toe, en trok hem haastig naar binnen.

— Lord Lister! riep hij uit. De Heilige Maagd zij geprezen, dat gij aan mijn bede gevolg hebt gegeven! Kom binnen, wat ik u bidden mag! Mijn ouders en Marietta, mijn verloofde, zullen u hartelijk welkom heeten.

Nu eerst zag hij de figuur van Charly. Hij keek Raffles vragend aan.

— Deze heer is mijn eenige vriend, Juan, zeide de Groote Onbekende. Gij kunt op hem even goed rekenen als op mij zelf!

— Dat hoop ik u inderdaad te toonen, voegde Charly er op warmen toon aan toe.

De drie mannen traden nu de woning van den stierenvechter binnen, en begaven zich naar het aan den tuin gelegen vertrek. Daar zaten de oude Mendoza en zijn vrouw en Marietta Costa, die onmiddellijk opstonden, zoodra zij zagen wie de bezoeker was en hem haastig tegemoet gingen.

— Mylord, zeide het jonge meisje, terwijl zij de hand van Raffles greep, Juan heeft mij veel van u verteld. En ik weet dat wij op u kunnen rekenen, als waart gij onze eigen broeder. Er is ons iets vreeselijks overkomen, en daar wij geen raad meer wisten, hebben wij het gewaagd u te verzoeken ons te hulp te komen.

— Gij behoeft u niet te verontschuldigen, mejuffrouw, antwoordde Raffles vriendelijk, als het leven nog eenige waarde heeft, dan ben ik uwen verloofde iets zeer kostbaars verschuldigd, want hij heeft mij dit leven gered.

— Mylord, zoo viel de jonge stierenvechter hem in de rede, laten wij daar niet over spreken, wat ik u bidden mag! Het is al zoo lang geleden en als gij kans ziet om het geheim op te lossen, dat ons nu reeds sedert een week belet te slapen, dan ben ik dubbel en dwars uw schuldenaar.

— Dat zal mijn jongen inderdaad zijn, Mylord, zoo mengde de oude Mendoza zich in het gesprek. Er zijn dingen die nog meer waard zijn dan het leven en dat is het geluk van twee jonge lieden, die op het punt stonden in het huwelijk te treden.

De oude vrouw had de bezoekers een stoel aangeboden en nu zaten allen rondom de groote ronde tafel, die zich in het midden van het vertrek bevond.

— Mijn beste Juan, zeide Raffles, nadat allen gezeten waren, ik heb mij zoo gehaast om hier heen te komen, per auto, dat wij ons om u de waarheid te zeggen, zeer vermoeid gevoelen, maar daar ik wel gevoelde, dat ik toch niet zou kunnen slapen, voordat ik uit uw mond de toedracht van de zaak had vernomen, zoo verzoek ik u mij nauwkeurig te verhalen, wat hier gebeurd is, dat u zoo smartelijk heeft kunnen roeren.

De jonge stierenvechter begon met ontroerde stem het verhaal van den diefstal.

Raffles had hem met de grootste aandacht aange-

hoord, zonder hem ook maar een oogenblik in de rede te vallen en zeide nu:

— De politie is dus volstrekt machteloos gebleken om eenig licht in de zaak te brengen?

— Zij heeft zich overwonnen moeten verklaren, Mylord, antwoordde Juan. Zij heeft geen spoor van de daders kunnen ontdekken.

— Zoudt gij den man, die de kamers heeft onderzocht, dadelijk herkennen, zoo wendde Raffles zich nu tot den ouden Mendoza.

— Dat zou ik zeker, Mylord, antwoordde deze. Hij droeg een zeer langen, zwarten baard en was geheel in het zwart gekleed.

Raffles keek teleurgesteld.

— Een baard, mijn waarde heer Mendoza, kan men namaken, zeide hij, en indien iemand met een geheel glad geschoren gezicht een valschen baard en nog wel een langen zwarten aandoet, dan is het onmogelijk om hem te herkennen. En het omgekeerde is nog in sterker mate het geval. Had hij geen bijzonder kenteeken? Want het zwarte pak zal hij natuurlijk na dien tijd wel niet meer aantrekken!

— Er was niets bijzonders aan hem te zien, dan dat hij bijzonder gebruind was en tamelijk lang, en dat is alles, Mylord.

Raffles zweeg eenige oogenblikken.

Toen hernam hij:

— Gij hebt zooveen van een revolver gesproken, die een der rooverbandieten hier heeft achtergelaten. Mag ik die eens zien?

Juan stond op en ging het wapen halen.

Raffles bekeek het met de grootste aandacht.

— Een tamelijk onschadelijk prul, zeide hij, dat reeds op tien meter afstand geen uitwerking meer heeft.

— Dat zeide de rechercheur ook, Mylord, merkte Marietta op. Er werden volgens hem honderden van deze soort revolvers gemaakt en verkocht.

— Dat is ook zoo, ging Raffles door, terwijl hij het wapen nogmaals bekeek. Het wapen heet een ivoren kolf te hebben, maar het is eenvoudig been. De trekker gaat zwaar over en het vizier zit niet nauwkeurig in het midden. Het is een wapen dat alleen met ouderwetsche patronen, voorzien van slagpennetjes, gebruikt kan worden. Zie maar, de haan slaat niet tegen, maar op het achtereinde van de patroon. Ik denk dat deze revolver hoogst zes of acht pesetas heeft gekost.

Hij haalde een groote loup uit zijn binnenzak en beschouwde de revolver, zonder dat een der aanwezigen hem durfde storen.

— Was de revolver geladen, vroeg hij, toen gij haar vindt!

— Ja zeker, Mylord, antwoordde Juan, in alle zes de kamers zat een scherpe patroon.

— Hebt gij die bewaard?

— Zeker, Mylord, ik wist dat de kleine bijzonderheden u van nut kunnen zijn en daarom heb ik ze niet weg durven gooien.

— Wees dan zoo goed, ze eens te halen, zeide Raffles.

— Zij liggen hier in een hoekje van de lade, van dat kastje daar, zeide Juan, terwijl hij opstond.

Hij opende de lade, nam er een klein doosje uit en zette het voor Raffles op tafel neer.

Deze wikkelde er het papier af, en maakte het open. Hij nam een der patronen in de hand en bekeek ze nauwkeurig.

Daarbij haalde hij zijn zakboekje uit zijn zak en noteerde het merk en het volgnummer van de patroon.

— Het is niet veel, maar het is althans iets, zeide hij. Niets is zoo onbelangrijk, of wij moeten er rekening mede houden.

Al spelend, nam hij de revolver weder van de tafel en reikte haar aan Charly over, terwijl hij zich tot de overigen wendde.

— Gij zult het zonderling vinden dat ik het u vraag, zeide hij, maar ik wilde wel weten wat gij op den middag, waarop de inbraak gepleegd werd, gegeten hebt.

De ouders van Juan Mendoza en Marietta keken elkaar verbaasd aan.

Plotseling riep de moeder van den stierenvechter uit:

— Nu herinner ik het mij heel goed. Juan had gezegd, dat hij, voor hij naar de arena ging, graag iets smakelijks zou eten en zijn lievelingskostje is makreel en salade.

— Juist moeder, dat was het, riep Marietta uit, ik herinner het mij heel goed.

— Dus in ieder geval geen spijzen met knoflook bereid, vroeg Raffles.

— O neen, Mylord, antwoordde de oude vrouw, dat sterk ruikend goedje komt hier nooit in huis, want mijn oude knorrepot van een man kan zelfs de lucht niet verdragen.

— Heeft de rechercheur, waarvan gij daareven hebt gesproken, de revolver lang in de hand gehad?

— Maar heel kort, Mylord, antwoordde Juan.

Nu richtte Raffles zich tot Charly.

— Ruik eens aan dit wapen, jouw Engelsche neus zal wel dadelijk zeggen, welk luchtje er aan is.

Charly rook aan de revolver en trok een vies gezicht.

— Naar knoflook, riep hij uit.

— Prachtig, zeide Raffles, terwijl hij een nieuwe aantekening in zijn notitieboekje maakte, het is alweer niet veel, maar het is toch iets. Onze vriend heeft op den dag toen hij zijn aanslag pleegde zich te goed gedaan, als men 't zoo noemen mag, aan een maaltijd, waarin knoflook helaas de hoofdrol speelde.

Terwijl hij dit zeide, stond hij op en schoof zijn stoel achteruit.

— Het wordt laat, mijne vrienden en ik zal u voor ditmaal moeten verlaten. Een goede nachtrust op een beter leger dan een auto ons kan verschaffen, die met een snelheid van 80 kilometer per uur over den weg raast, zal ons weder geheel in orde brengen, en ik beloof u dat ik morgen vroeg terug kom om mijn onderzoek voort te zetten.

Juan was eveneens opgestaan en drukte zijn bezoeker met warmte de hand.

— Ik kan u niet zeggen, Mylord, hoezeer uw tegenwoordigheid alleen ons reeds heeft bemoedigd. Gaat het u ook niet zoo, Marietta?

— Ja, mijn Juan, antwoordde het jonge meisje, het is mij waarlijk alsof er plotseling een zware last van ons is afgenomen.

— O, verblijdt u niet te vroeg, riep Raffles op ernstigen toon uit, ik beloof u dat ik alles zal doen wat in mijn vermogen is om u te helpen, maar ik moet bekennen dat het mij leed doet, zoo laat te zijn gekomen.

— Gij moogt zeggen wat gij wilt, Mylord, kwam nu de oude vrouw, maar gij kunt het ons niet uit het hoofd praten, dat gij zult slagen in het opsporen van den ellendeling, die het levensgeluk van mijn lieve kinderen, heeft willen verstoren.

De beide vrienden namen op hartelijke wijze afscheid van de oude Mendoza en zijn kinderen en traden weder op de hen wachtende auto toe.

— Henderson, zoo wendde Raffles zich tot zijn chauffeur, gij hebt nu niet anders te doen dan deze straat geheel uit te rijden, tot gij een tamelijk groot plein bereikt, de Place de Torres. Daarop loopen, behalve deze straat, twee zeer breede wegen uit. Gij slaat den rechtschen weg in en houdt stil voor het hotel „Het Gouden Hert”, dat dadelijk te herkennen is, daar er een zeer groot verguld hert als uithangbord voor den gevel uitsteekt. Dat zal je natuurlijk dwingen om je vaart een beetje te matigen — het spijt mij, dat ik je dat leed moet aandoen.

— Ik zal er mij overheen trachten te zetten, Mylord! antwoordde Henderson lakoniek.

De twee vrienden stapten weder in en de auto zette zich in beweging.

— Ik zal je wel niet behoeven te vragen of je veel ontdekt hebt, Edward? zeide Charly onder het rijden.

— Tot dusverre nog bitter weinig, moet ik je bekennen. Wat ik weet is het volgende: Een van de kerels was onkenbaar door den grooten stofbril dien hij droeg en de andere had zoo goed als zeker een valschen baard ongedaan. Want als een dief, die door de natuur met een langen, zwarten baard is begiftigd, een misdaad begaat, dan begint hij gewoonlijk met zich van dit lastig herkenningmiddel te ontdoen.

— Maar hij zou den baard ook dadelijk na de misdaad hebben kunnen afscheren, merkte Charly op.

— Dat lijkt mij niet erg waarschijnlijk, hernam Raffles; de man moet er dan immers op rekenen, dat zijn signalement overal wordt heengezonden en bekend gemaakt en dat hij, als hij zich door een barbier van zijn opvallenden baard laat ontdoen, dadelijk argwaan moet wekken.

— Dat is zoo, gaf Charly toe.

— Ten tweede weten wij wel ongeveer zeker dat de dief — de duivel hale hem — of een ongeneeslijke knoflooketer is, of in ieder geval zijn middagmaal met dat vervloekte goedje gedaan heeft, voor hij de daad pleegde. Ik herhaal nogmaals dat deze omstandigheid in een land als Spanje vooral wel niet van zeer groote waarde is, maar wij mogen haar toch niet veronachtzamen. Ten derde hebben wij het nummer en het merk van de revolver — en dan zijn wij voorloopig uitgepraat. Zooals je ziet: veel is het nog niet en als mij morgen geen nadere gegevens ten dienste staan, dan vrees ik, dat wij wel een paar weken hier in Sevilla zullen moeten blijven.

Charly zweeg en Raffles verviel in diep gepeins, waaruit hij pas ontwaakte toen de auto in de hel verlichte gang van het hotel stilstond.

Dadelijk trad een met goud overladen portier de gang uit, die de deur van de auto opende.

— Gij hebt hier zeker een garage, goede man, vroeg Raffles, terwijl hij uitstapte.

— Si Signore, antwoordde de man.

— Wijs mijn chauffeur dan den weg daarheen.

De portier, die zijn post blijkbaar niet verlaten mocht, wenkte een der kellners, die in de gang op en neer liepen en gaf deze het bevel van den blijkbaar schatrieken vreemdeling over.

De kellner ging op de treeplank naast het stuurwiel staan en wees den flegmatischen Engelschen chauffeur met drukke gebaren den weg.

Ondertusschen traden Raffles en Charly binnen, met diepe buigingen door het personeel ontvangen. Zij lieten zich twee ineenlopende kamers geven en bestelden nog op dezelfde verdieping er een voor Henderson.

Een half uur later waren zij allen in diepe rust verzonken.

HOOFDSTUK V.

Raffles, zet het onderzoek voort.

Den volgenden morgen, verfrischt en versterkt, stonden Raffles en Charly vroegtijdig op, zij kleedden zich aan en ontbeten in een kleine zaal, die op de ruime binnenplaats van het hotel uitzag, en met heesters en bloemen beplant was, en in welks midden een fontein het water frisch hield in een groot steenen bekken, waar eertijds de paarden der reizigers gedrenkt werden.

— Je kunt wel zien, dat dit hotel van zeer ouden datum is, zeide Charly, niet zonder eenig wantrouwen de echt Spaansche gerechten beschouwend, die door de gediensdige kellners waren voorgezet. Wat een prachtige ouderwetsche binnenplaats is dat, met haar oude eikenhouten trappen aan de buitenzijde langs de muren aangebracht en met dien mooien ouden doorrit daarginds.

— Je hebt gelijk, Charly, en ik heb dit hotel met opzet uitgezocht, omdat ik weet hoeveel je van dergelijke antieke dingen houdt! Het is jammer dat het karakter wel wat verloren gaat door de nieuwerwetsche vervoermiddelen, die men daar ziet. Je zult er tevergeefs naar de oude diligence met zes of acht paarden bespannen tegen de bergachtige wegen, de barouchettes en de oude Spaansche muilezelwagens zoeken. Dat alles heeft plaats gemaakt voor de auto's — ziet, daar ginds staat onze grijze wagen ook en onze brave Henderson is al hard bezig zijn trouwe auto op te poetsen.

— Als die Henderson niet van staal is, zeide Charly, dan wil ik dit heele Spaansche ontbijt opeten — en ik moet je bekennen dat ik er als Engelschman wel eenige bedenkingen tegen heb.

— Ja, beste Charly, je zult je ham en eieren, je visch, je havermout en wat er zoo al meer tot een Engelsch ontbijt behoort, het geroosterde brood vooral

niet te vergeten, tevergeefs zoeken. Maar al ziet het er wat vreemd uit, ik zou je raden toe te tasten, want het brood is hier lang niet onsmakelijk en wat je gebak betreft, kunnen de Spanjaarden ons Engelschen gerusten eenige punten voor zijn. Ook in koffie zijn ze ons de baas. Maar als wij vanmiddag dineeren, zou ik je raden mijn aanwijzingen op te volgen en maar te gebruiken wat ik je zal opnoemen, want de Spanjaarden hebben de vreeselijke gewoonte om de meesten hunner sauzen klaar te maken met olijfolie.

Charly keek zijn meester verschrikt aan en beloofde hem plechtig dat hij zich strikt naar zijn aanwijzingen zou gedragen.

Toen zij het ontbijt beëindigd hadden, trad Raffles naar het raam en wenkte Henderson, die nog steeds ijverig aan het oppoetsen van zijn auto bezig was, naderbij te komen. De brave kerel liet zijn poetsdoeken vallen, zette zijn pet recht en begaf zich naar het venster.

— Henderson, zeide Raffles, ben je klaar met de auto?

— Over vijf minuten, Mylord.

— Heb je ontbeten?

— Ik heb een paar hompen brood en een slok chocolade gebruikt, Mylord, want het goedje, waarmede de kellner, een klein, kribbig mannetje, binnenkwam, zag er uit als klinkklaar vergif, met uw welnemen.

— Maar heb je dan geen honger? vroeg Raffles glimlachend.

— Volstrekt niet, Mylord.

— Kleedt je dan aan, en kom dadelijk hier nadat je gereed bent, we gaan weer naar het huis van den stierenvechter, waarheen je ons gisteren gebracht hebt.

— Met de auto, Mylord?

— Neen, dat is niet noodig, wij zullen loopen. De afstand is kort en het is heerlijk weder.

Eenige oogenblikken later trad Henderson de eetzaal binnen en de drie mannen begaven zich op weg.

Na een half uur loopens hadden zij de woning bereikt van den ouden Mendoza, die hen met ongeduld verbeidde.

Ook Juan en zijn verloofde Marietta waren aanwezig.

Nadat een hartelijke begroeting had plaats gehad, zeide Raffles:

— Wij zullen nu, als gij het goed vindt, ons onderzoek voortzetten, daar waar wij het gisteravond hebben afgebroken. Gij zegt dat gij niets hebt weggevoerd van alles wat op de zaak betrekking heeft en gij zult dus ook de touwen nog wel hebben, waarmede uw

ouders gebonden waren, zoo richtte hij zich tot den jongen stierenvechter.

— Zeker, heb ik die nog, Mylord, ik zal ze aanstonds gaan halen.

Hij liep heen en kwam dadelijk daarop terug met twee lange einden touw, die hij Raffles ter hand stelde.

Deze wierp er een blik op en zeide meteen, terwijl zijn gelaat verhelder:

— Ei, ei! Ik geloof dat onze man, tot ons geluk, behoort tot het ras der misdadigers, die zich wel eens vergissen.

— Wat wilt gij zeggen, Mylord, riep Juan Mendoza opgewonden uit.

— Ik wil alleen maar zeggen, dat dit touw splinter-nieuw is! Zie maar, het is nog nergens vuil geworden, en heeft nog nooit dienst gedaan voor de daad, waarop uw ouders er mede gebonden werden. De dunne henneprafels steken er nog overal uit! Dit touw moet pas zeer onlangs gekocht zijn.

— Alweer een kleinigheid, die ons van dienst kan zijn, riep Charly uit.

— Dat hoop ik tenminste, hernam Raffles. Heeft de politie dit touw ook gezien?

— Welzeker, Mylord, zeide de oude Mendoza.

— En heeft zij dan niet onmiddellijk een onderzoek ingesteld in de touwinkels hier ter stede, vroeg Raffles verbaasd.

— Mylord, mag ik een opmerking maken, kwam plotseling de diepe basstem van den chauffeur, die mede was binnengekomen.

— Ga je gang, Henderson, zeide zijn meester glimlachend.

— Ik heb den hoofdinspecteur van de Londensche politie steeds als den grootsten ezel der wereld beschouwd, zeide Henderson kalm, het blijkt nu dat ik hem onrecht heb aangedaan, want er moeten er hier zijn die hem den loef afsteken.

Charly barstte in lachen uit en zelfs de Spanjaarden, die er geen woord van verstaan of begrepen hadden, begonnen te glimlachen.

Raffles nam een zakmes uit zijn zak en sneed een gedeelte van het touw af, dat hij aan Henderson gaf.

— Steek dat bij je, Henderson, beval hij, en laat ons nu de kamers eens bekijken, die de bandiet overhoop heeft gehaald, of liever: laat ons maar dadelijk naar het vertrek gaan, waar gij het geld bewaard hadt, want als hij soms iets in de andere kamers verloren

mocht hebben, zoudt gij mij dat wel dadelijk gezegd hebben.

— Inderdaad, Mylord, wij hebben zelf met de grootste zorgvuldigheid gezocht in de hoop iets te ontdekken, maar niet het minste gevonden.

Allen begaven zich nu naar het vertrek, waar zich de geheime bergplaats bevond. Raffles trad er op toe en nam er de groote portefeuille van stierenhuid uit, waarin de bankbiljetten zich hadden bevonden.

— Dat is een merkwaardige tasch, zeide hij, ik behoef niet te vragen of gij die zelf hebt laten vervaardigen. Dergelijke tasschen zijn niet in iederen winkel te koop.

— Dat is ook zoo, Mylord, zeide Juan, ik heb haar laten maken uit de huid van den eersten stier dien ik heb neergelegd.

— Ik merk, dat gij haar in kamfer en in andere bederfwerende stoffen bewaard hebt, zeide Raffles, terwijl hij aan de portefeuille rook.

— Ja, Mylord, dat had de zadelmaker, die de portefeuille voor mij gemaakt heeft mij aangeraden, omdat, zooals gij ziet, de huid niet van het haar ontdaan is.

— En gij zegt, dat al het geld hierin zat, vroeg Raffles.

— Ja, Mylord, achttien duizend pesetas in papier en twee duizend in goud.

— Wilt gij mij die portefeuille voor eenige dagen afstaan? vroeg Raffles.

— Dat spreekt vanzelf, Mylord, antwoordde de jonge stierenvechter, als gij denkt, dat zij u bij uwe nasporingen kan helpen.

— Dat zal zij ongetwijfeld, hernam Raffles. En nu geloof ik wel, dat ik alles gezien heb en dat gij mij niets meer kunt mededeelen. Het zal wel overtollig zijn om te vragen, of gij ooit tegenover vreemden over het bestaan van deze geheime bewaarplaats hebt gesproken, of over het kapitaaltje, dat gij bijeen hebt weten te zamelen.

— Aan niemand, Mylord.

— De dief moet dus vermoed hebben, dat gij een vrij groot bedrag in huis hadt en zeg mij nu nog eens, of het u soms bekend is, dat een van uwe collega's binnenkort in het huwelijk treedt.

— Ja, Mylord, dat weet ik. Gij hebt misschien wel eens van Diego Alvarez hooren spreken.

— Welzeker, antwoordde Raffles, ik heb hem te Madrid eenige malen in het strijdperk kunnen bewonderen.

— Welnu, Alvarez is ongeveer twee jaar geleden hier heen gekomen en is voornemens eveneens over eenige maanden in het huwelijk te treden.

— Ik dank u voor die kostbare inlichting mijn vriend, die van veel grooter waarde kan blijken, dan ik u nu nog kan zeggen. Kom mede, Charly, wij hebben voor het oogenblik hier niets meer te bespreken.

De vrouw van den ouden Mendoza, gedreven door haar moederliefde, naderde nu den bezoeker en vroeg hem, terwijl zij hem trouwhartig in de oogen zag:

— En kunt gij ons reeds eenige hoop geven, Mylord?

Raffles keek de oude vrouw vriendelijk aan, legde zijn hand op haar schouder en hernam:

— Ik geloof wel, dat ik dat kan, moeder Mendoza. Ik geloof al eenige aanwijzingen te hebben, die van het grootste nut kunnen zijn en daar ik een vermoeden heb, dat de dief er althans voor dit oogenblik een speciale branche op na houdt en Sevilla nog niet verlaten heeft, geloof ik waarlijk, dat niet alle kans verkeken is om hem te vatten.

De oude vrouw keek hem met oogen glanzend van dankbaarheid aan en mompelde:

— God zegene u, Mylord, als gij er in slaagt den schurk te vangen, die mijn lieve kinderen zoo diep ongelukkig heeft gemaakt.

Raffles nam hartelijk afscheid van het gezin van den stierenvechter en verliet de vriendelijke woning.

— Wat gaan wij nu doen? vroeg Charly, toen zij weder op straat liepen.

— Een hond zoeken, antwoordde Raffles.

— Wat moeten wij met een hond doen? vroeg Charly verbaasd.

— Naar den dief zoeken, antwoordde Raffles kalm.

— Maar hoe kun je dat, als je niets van den dief bezit? vroeg Charly weer.

— Eenvoudiger dan je denkt, hernam zijn meester. Ik bezit wel niets van den dief zelf, maar wel iets, dat mij op zijn spoor zal kunnen brengen, als ik maar eerst eenmaal een goeden politiehond heb.

— Maar wat dan? riep Charly uit.

— De tasch! antwoordde Raffles.

— De portefeuille, waaruit de bankbiljetten gestolen zijn?

— Natuurlijk, beste jongen! Bedenk toch dat er in die tasch misschien jaren lang bankbiljetten hebben gezeten, die zonder eenigen twijfel den zeer doordringenden geur van dit voorwerp hebben overgenomen.

Charly keek zijn meester bewonderend aan. — Het

is een schande, dat ik daar niet zelf op gekomen ben, zeide hij eindelijk, en toch ligt het nogal voor de hand.

— Ja, Charly, hernam Raffles lachend, het is als met het ei van Columbus, dat ook niemand overeind op de tafel kon laten staan, tot de groote ontdekker van Amerika het met een zacht drukje een weinig plette en zodoende overeind liet staan.

— Maar hoe komen wij nu aan zoo'n hond? vroeg Charly weer.

— Wij zullen eens een café binnenvoeren, het adresboek vragen en daarin naar een hondenhandelaar zoeken.

De drie mannen traden het eerste het beste café binnen, vroegen om het adresboek en zochten daarin de woning op van den dichtstbijwonenden handelaar in honden.

Charly noteerde het, en dadelijk begaven zij zich weder op weg.

— Mag ik je wat vragen, Edward? vroeg Charly onder het loopen.

— Ga je gang, antwoordde zijn meester, wat wilde je weten?

— Waarom vroeg je er naar of er nog meer stierenvechters in het huwelijk denken te treden?

— Wel, omdat ik zoo vermoed, dat de dieven er een specialiteit van maken zich van de spaarpenningen van stierenvechters meester te maken.

— Dat kan hun niet eens zeer moeilijk vallen, als zij hun slachtoffers maar goed uitzoeken en zich nauwkeurig op de hoogte stellen van de omstandigheden, waarin het gezin van de toreadors leven, die zij denken te berooven. In het geval van Juan Mendoza was het al heel gemakkelijk! De dieven hebben natuurlijk het oogenblik afgewacht totdat de jonge man en zijn verloofde naar de arena waren, zoodat zij er zeker van konden zijn niemand thuis te treffen dan de ouders van hun slachtoffers.

— Maar vindt je het dan zelf niet bijzonder onbeschaamd op klaarlichten dag ergens in te breken?

— Heb je onzen tocht naar Parijs al vergeten, vroeg Raffles glimlachend. Juist de dingen die het meest gewaagd en onzinnig schijnen hebben juist het meeste succes omdat niemand er op rekent!

— Maar nu het antwoord op mijn vraag?

— Ziehier: Ik denk dat de dieven alweder naar een nieuw slachtoffer omzien, nadat zij door hier en daar voorzichtig te informeren in de wijnhuizen, waar de toreadors veel plegen te verkeeren zich op de hoogte

hebben gesteld van hun plannen. Hun eerste onderneming is voortreffelijk gelukt — ik zeg, dat het de eerste is, maar het kan natuurlijk evengoed de derde of de vierde geweest zijn — dus wat is natuurlijker, dan dat zij op den ingeslagen weg zullen voortgaan.

— Je hebt gelijk, Edward, riep Charly uit.

— Mylord heeft altijd gelijk, kwam de basstem van den chauffeur, als ik zoo'n kerel was, zou ik precies hetzelfde denken.

— Je hoort het, zeide Raffles glimlachend. Het is eenvoudig de kunst zich goed in den gedachtengang van een ander in te denken, en als ik dat in dit geval doe, kom ik tot de gevolgtrekking dat de dieven al weer op zoek zijn naar een zooveelsten slachtoffer? En vindt jij zelf het nu zoo onwaarschijnlijk, dat zij achter het aanstaand huwelijk van Diego Alvarez zijn gekomen?

— Volstrekt niet, riep Charly opgewonden, dat is zelfs zeer wel mogelijk.

— Welnu, als je mij dat toegeeft, dan moet je het ook met mij eens zijn, dat het de eenvoudigste zaak van de wereld is, dat ik mij door de dieven in kwestie laat berooven.

Charly keek zijn meester met groote oogen aan.

— Wat zeg je, riep hij uit. Jou berooven!

— Ja, — want ik zal Diego Alvarez zijn!

— Dat spreekt als een boek, bromde de diepe stem van Henderson met een overtuiging, alsof hij sedert het vertrek uit Londen nooit iets anders gedacht had.

— Dus jij wilt je voor stierenvechter uitgeven? riep Charly in de hoogste verbazing uit.

— Precies.

— Maar lieve hemel — het is immers best mogelijk, dat de dieven dien toreador al heel goed kennen.

— Wat zou dat? Dan grimeer ik mij zoo, dat ik sprekend op hem gelijk! Als je geen andere bezwaren hebt!

— En denk je in de arena op te treden? vroeg Charly hoe langer hoe meer verbaasd.

— Ik zou niet inzien, waarom mylord het niet zou doen, bromde Henderson, hij is er sterk en vlug genoeg voor.

— Ik dank je, Henderson, zeide Raffles, maar daarop denk ik het toch niet aan te laten komen. Stierengevechten zijn van die dingen, waar ik gaarne naar kijk, maar liefst niet onvoorbereid aan meedoe.

De drie mannen waren nu na eenige malen naar den weg te hebben gevraagd den winkel van den hondenhandelaar genaderd en traden binnen.

De eigenaar die zich nauwelijks verstaanbaar kon

maken door het oorverdoovend geblaf, dat van een kleine binnenplaats klonk, vroeg naar hun verlangen.

— Goede vriend, zei Raffles, ik moet een krachtigen jongen hond met een voortreffelijken speurneus van u ter leen hebben. Misschien gedurende een dag of drie, misschien gedurende een paar weken. Ik wil er u goed voor betalen.

— Ik geloof wel, dat ik heb, wat gij wenscht, signor, zeide de man. Weest zoo goed mij te volgen.

Hij ging den bezoekers vooruit naar de binnenplaats, waar zich aan alle zijden een groot aantal hokken bevonden en werden daar ontvangen door een zoo geweldig gehuil en geblaf, dat het onmogelijk was een woord met elkaar te wisselen.

De hondenhandelaar trad op een der hokken toe, en opende het.

Dadelijk sprong er een fraaie, nog jonge herdershond uit, die dol van blijdschap over zijn vrijheid tegen zijn meester opsprong.

Raffles bekeek het dier met het oog van een kenner, hij streelde het over den ruigen kop, keek het in de schrandere oogen, betastte borst en achterkant van het prachtige dier en knikte goedkeurend met het hoofd.

— Van het zuiverste ras, riep hij bewonderend uit, een zeldzaam fraai exemplaar.

— Is het dier vriendelijk? Want het is van belang, dat de hond zeer spoedig aan mij went.

— Hij zal u binnen een paar uur zoo trouw naloopten alsof hij zijn heele leven bij u hadt doorgebracht, signor, hernam de hondenhandelaar.

— Hoe noemt gij het dier, vroeg Raffles.

— Hij is van Engelsche ouders, signor, en daarom hebben wij hem maar Tom genoemd.

— Hebt gij een halsband en koord?

— Zeker, signor, gij kunt het dier dadelijk medenemen. Mag ik uw naam en adres weten? Gij stort 100 pesetas als borg, als ik u verzoeken mag.

Raffles gaf den naam van Lord Aberdeen op, en noemde het hotel waar hij logeerde, daarop betaalde hij de gevraagde waarborgsom en nam den lederen riem in de hand, waaraan de hond bevestigd was.

— Zie zoo, zeide hij, toen zij weder op straat waren, en nu op jacht naar de boosdoener.

HOOFDSTUK VI.

Raffles, de toreador.

Zij liepen snel naar hun hotel, waar de komst van den deftigen, schatrijken vreemdeling in gezelschap van zijn hond, eenig opzien baarde en dadelijk toog Raffles opnieuw aan den arbeid.

— Henderson, zeide hij tot den chauffeur, ik weet niet of wij de auto zullen noodig hebben, maar houdt je hier in ieder geval maar gereed.

— Charly, wij beiden gaan naar Diego Alvarez.

— Weet je waar hij woont?

— De portier zal het ons wel zeggen.

— Ik ben tot je dienst.

De beide mannen verlieten het vertrek, vroegen aan den portier het adres van den stierenvechter en begaven zich daarheen.

Wonderlijk genoeg waren de omstandigheden, waaronder Alvarez leefde, tamelijk wel gelijk aan die van zijn vriend Juan Mendoza. Ook hij woonde met zijn ouders, wier eenig kind hij was, in een klein huisje in een der buitenwijken.

En het zag er al even vriendelijk uit met zijn wit gepleisterde muren, waarlangs klimop en wilde kers welig opschoten, alsdat van den jongen stierenvechter, dien het lot zoo kwaad had getroffen.

Raffles opende het hek van het kleine voortuintje, liep naar de deur en belde aan.

Diego Alvarez, een donker gebruide, slanke Spanjaard van een jaar of dertig, opende zelf de deur en keek niet weinig verbaasd toen hij daar twee hem geheel onbekende personen zag staan.

— Signor Alvarez, zeide Raffles, zoudt gij mij wel eenige minuten te woord willen staan wegens een ernstige zaak, die met uw aanstaand huwelijk in verband staat?

De jonge man scheen nog verbaasder, maar liet de bezoekers met de aan alle Spanjaarden als het ware aangeboren hoffelijkheid een klein vertrek aan de straat binnen gaan.

— Ik moet u zeggen, signor, zeide hij, nadat allen gezeten waren, dat uwe woorden mij zeer verbazen.

— Aanstonds zal alles u wel opgehelderd zijn, zeide Raffles. Kent gij Juan Mendoza?

— Zou ik hem niet kennen? riep de stierenvechter uit. Hij is een van mijn beste vrienden.

— Gij hebt natuurlijk gehoord van het groote ongeluk dat hem getroffen heeft?

— Natuurlijk heb ik dat, signor! Geheel Madrid weet er immers van te spreken. En mijn goede Juan is er zoo van onder den indruk, dat hij eergisteren maar ter nauwernood aan den dood ontkomen is, zoo weinig lette hij op den woedenden stier, dien hij moest dooden.

— Hebt gij er ooit aan gedacht, zeide Raffles op ernstigen toon, dat een zelfde ongeluk ook u zou kunnen treffen?

De jonge stierenvechter stond langzaam van zijn stoel op en keek zijn bezoekers beurtelings doordringend aan.

— Wat wilt gij zeggen, signor, zeide hij.

— Ik wil zeggen, mijn jonge vriend, dat ik het vermoeden koester, dat u een zelfde ramp boven het hoofd hangt, en dat ik er het mijne toe wil bijdragen om dat van uw hoofd en dat van uw verloofde af te wenden.

— Maar wie zijt gij, dat gij mij aldus uw hulp aanbiedt, zonder dat ik die heb ingeroepen? riep de Spanjaard verbaasd uit.

— Daar herken ik de echte Spaansche fierheid weder, zeide Raffles glimlachend. Wie ik ben, doet er niets toe, Diego Alvarez, het zij u genoeg te weten dat ik er trots op ben uw vriend Mendoza ook onder de mijnen te mogen rekenen.

Dadelijk helderde het gelaat van den Spanjaard op, hij kwam met uitgestoken hand op den bezoeker toe en zeide op hartelijken toon:

— Dat hadt gij dadelijk moeten zeggen, Signor. De vrienden van Juan Mendoza zijn ook mijn vrienden.

— Welnu dan, ik ben uit Londen gekomen op zijn verzoek, en om te trachten de daders uit te vinden, die hem zijn geheele vermogentje hebben ontroofd. Een eenvoudige redeneering heeft mij er toe gebracht te gelooven, dat hij niet de eenige zal zijn, noch geweest is. Gij moet mij niet voor onbescheiden houden, want ik vraag het slechts uit waarachtige vriendschap voor Juan en omdat ik het volstrekt moet weten, willen mijn pogingen vrucht dragen: Gij staat op het punt te trouwen, is het niet zoo?

— Ja, signor, antwoordde de stierenvechter ontroerd, ik hoop mijn Ignez binnen enkele maanden naar het altaar te geleiden.

— Gij hebt u een klein kapitaaltje vergaard?

— Ja, signor.

— Dat bewaart gij hier in huis?

— Ja!

— Weet gij wel, dat dit zeer onvoorzichtig is?

— Ik heb dat tot dusverre nooit bedacht, Signor, maar er heerscht in onzen stand nu eenmaal een sterk vooroordeel tegen alle banken, zooals gij misschien wel weet. En waarlijk, ik heb het geld hier altijd het veiligst geacht.

— Gij woont hier alleen met uw ouders?

— Ja, signor.

— Die zijn natuurlijk, als gij in de arena zijt, alleen thuis?

— Steeds!

Raffles zweeg even en zeide toen:

— Ik behoef u zeker niet te vragen of gij de behulpzame hand zoudt willen bieden om Juan Mendoza weder aan zijn geld te helpen?

— Caramba! riep de jonge stierenvechter uit, ik zou niets liever willen en gij kunt in alles op mij rekenen. Zeg mij slechts wat ik doen moet.

— Voorloopig niets anders, dan mij een van uwe costuums te bezorgen, zoodat ik zonder opzien te baren in de wijnhuizen kan verkeerden, waar gij stierenvechters meestal komt. En noem mij dan ook de adressen van die huizen. Er is mij veel aan gelegen het publiek te kunnen bespieden, dat daar pleegt te drinken.

— Niets is gemakkelijker, Signor. Ik heb mij juist een nieuw costuum laten maken en dat wil ik u gaarne afstaan.

— Neen, geef mij liever het pak, dat gij in den laatsten tijd hebt gedragen, de reden zal u later wel duidelijk zijn.

De jonge stierenvechter had een stukje papier en een potloodje uit zijn binnenzak gehaald en eenige adressen opgeschreven. Hij reikte ze Raffles toe en zeide:

— Wilt gij dat ik u het pak zend?

— Neen, als het u niet te veel last berokkent, zou ik het gaarne nu eens aanpassen. Hebt gij den tijd?

— Tijd in overvloed, signor, ik kom juist van de oefeningen terug en heb den geheelen middag voor mij.

— Dat treft uitstekend. Het zal u ook wel niet al te veel opoffering kosten den geheelen middag en avond thuis te blijven, of u althans niet te vertoonen in het wijnhuis, dat gij bij voorkeur pleegt te bezoeken?

— Voor Juan Mendoza heb ik alles over, riep Alvarez uit.

— Wees dan zoo goed daar even stil te gaan zitten en mij mijn gang te laten gaan.

Hij nam een klein spiegeltje van den wand, zette het voor zich op de tafel tegen eenige boeken en haalde uit

het valies, dat hij uit het hotel had meegenomen, een kleine schminkdoos en een oude pruik.

Snel ontdeed hij zich van zijn jas, boord en das en begon zich met onnavolgbare behendigheid te grimeeren:

Verbaasd keek de stierenvechter toe.

Raffles paste eenige pruiken, telkens den stierenvechter tot model nemend, tot hij er een gevonden had, die tot in de minste bijzonderheden geleek op den natuurlijken, glanzend zwarten haardos van den jongen man. Daarna nam Raffles zijn gezicht onder handen.

En Diego Alvarez zag, met een verbazing die aan bijgeloovigen schrik grensde, hoe daar tegenover hem een gelaat ontstond, dat zoo sprekend op het zijne geleek, dat hij kon meenen zich zelf in een spiegel te zien. Dezelfde donkere, bruine gelaatskleur, hetzelfde hooge, gladde voorhoofd, dezelfde sierlijk gewelfde zware wenkbrauwen, dezelfde lichtgebogen neus — kortom een tweelingbroeder had onmogelijk zoozeer op hem kunnen gelijken als deze vreemdeling het deed.

Toen Raffles gereed was, kwam Alvarez naar hem toe en keek hem langen tijd aandachtig aan.

— De Heilige Maagd moge het mij vergeven, signor, maar nu weet ik werkelijk niet meer, wie ik zelf ben en wie gij zijt.

En zelfs Charly was getroffen door de ongelooflijke gelijkenis tusschen de beide mannen.

— Zijn uw ouders thuis? vroeg Raffles glimlachend.

— Ja, signor, antwoordde de stierenvechter, die nog steeds niet van zijn verbazing bekomen was.

— Zeg hun dan nog niets, haal het costuum, dan zullen wij eens zien of mijn vermomming werkelijk haar doel zal bereiken.

Diego verliet het vertrek en kwam even later terug met een rood zijden costuum, dat hij op de tafel uitspreidde.

Raffles had zich reeds van zijn bovengoed ontdaan, zoodat de verkleeding slechts korten tijd in beslag nam.

Toen hij geheel klaar was, kon Diego Alvarez een kreet van verbazing niet onderdrukken.

— Er moet tooverij in het spel zijn, signor, riep hij uit. Dit gaat niet natuurlijk toe.

— Des te beter, antwoordde Raffles lachend, wees nu zoo goed even uw ouders te roepen en u achter die deur te verschuilen vóór zij binnen treden.

De stierenvechter ging de kamer uit en de beide vrienden hoorden hem aan den voet van de trap met luide stem zijn ouders roepen, waarna hij weder binnentrad en zich achter de deur verschool.

Enkele minuten verlieden en daarop traden de ouders van Diego Alvarez binnen.

Zij keken Charly verbaasd aan en wendden zich toen tot Raffles.

— Wie is die heer, Diego? vroeg de oude vrouw zacht, hebt gij ons om hem geroepen?

— Ja, moeder, antwoordde Raffles, de stem van den jongen stierenvechter zoo uitstekend nabootsend, dat deze zelf achter de deur staande meende te droomen. Deze heer is een Engelschman, die ons voor een gewichtige zaak komt bezoeken.

— Maar, jongen, kwam nu de oude Alvarez op verwijtenden toon, ik zie dat gij den bezoeker nog niets hebt aangeboden! Wat moet hij wel denken van de Spaansche gastvrijheid, die men altijd zoo hoog opheft!

— Ik had het vergeten, vader, zeide Raffles, verontschuldig mij, ik heb er niet aan gedacht.

Daarop nam hij plotseling zijn eigen stem aan en riep:

— Kom nu maar hier, mijn waarde Diego, mijn proef is voortreffelijk geslaagd en ik kan gerust zijn.

De stierenvechter verliet zijn schuilplaats en trad in het volle licht.

Als door den donder getroffen keken de beide oudjes beurtelings de beide mannen aan.

— Wat moet dat beteekenen? stamelde de oude vrouw ten slotte, en wie is nu mijn zoon?

Raffles barstte in hartelijk gelach uit.

— Niemand anders dan deze brave jongen, moeder Alvarez. Wees zoo goed te gaan zitten, opdat ik u de verklaring van het raadsel geef.

Allen namen plaats en Raffles deelde nogmaals uitvoerig alles mede, wat hij wist en wat hij vermoedde.

De oude lieden hadden met de grootste aandacht naar hem geluisterd en toen hij met zijn verhaal gereed was, drukte de oude vrouw hem hartelijk de handen en zeide geroerd:

— Gij zijt een braaf man, signor, dat gij dit wilt doen.

— Het heeft niets te beteekenen, moeder Alvarez, zeide Raffles. Gij hebt niets anders te doen dan uw zoon hier vast te houden, als hij soms lust mocht gevoelen de deur uit te gaan. Ik denk wel, dat gij hem gemakkelijk hier zult kunnen houden, als gij zijn verloopde verzoekt hem wat gezelschap te houden.

— Maar wilt gij zoo onze woning verlaten, signor? vroeg de oude Alvarez.

— Wat heb ik te vreezen? vroeg Raffles, als gij zelf mij niet eens herkend hebt?

— En komt gij ons weder bezoeken? vroeg de oude vrouw, de hand van den onverwachten bezoeker nog steeds in de hare geklemd.

— Morgen reeds! antwoordde Raffles. Ik zal u het resultaat van mijn nasporingen komen mededeelen!

— De hemel bescherm u, signor! zeide de oude Alvarez. Gij hebt ons nu wel gewaarschuwd en mijn jongen kan zijn geld in veiligheid brengen, maar die arme Juan!

— Ik hoop hem eveneens te kunnen helpen, brave Alvarez! zeide Raffles.

Daarop wendde hij zich tot Charly.

— En nu vooruit! Wij hebben nog heel wat te doen!

De twee vrienden namen hartelijk afscheid en verlieten het huisje van den stierenvechter, nadat Raffles zijn portefeuille en zijn revolver bij zich had gestoken.

— Waar gaan wij heen? vroeg Charly, zoodra zij buiten waren.

— Naar ons hotel! Wij moeten eenige uren druk met den hond oefenen, zoodat het dier goed aan jou gewend raakt!

— Aan mij?

— Zeker, want nu ik Diego Alvarez ben, kan ik bezwaarlijk plotseling met een hond in de herberg „De Gouden Stier” komen aanzetten.

— Heet het wijnhuis zoo, waar de stierenvechters meestal bijeenkomen?

— Ja!

— Ga ik met je mede?

— Ja. Jij bent een Fransche vriend, die mij is komen bezoeken, om zich in het stierenvechten te bekwaamen!

— En wat zullen wij in dat wijnhuis doen?

— Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen.

— Denk je de dieven daar aan te treffen?

— Het zou mij niets verwonderen! Zij bereiden nu hun nieuwe veldtochtsplan voor, en moeten Diego Alvarez zooveel mogelijk zien uit te hooren — en ik beoef je, dat Diego Alvarez hen zal inlichten!

Al pratend bereikten zij het hotel, en gingen naar hun kamer, waar Henderson hen met den hond wachtte. Het kostte den chauffeur heel wat moeite, zijn meester te herkennen.

Dadelijk begon Raffles, met waarlijk onuitputtelijk geduld, den hond af te richten.

Het dier legde de grootste gehoorzaamheid en een haast menschelijke schranderheid aan den dag, en bin-

nen enkele uren luisterde het zoo vlug naar Charly's stem en bracht het alle bevelen zoo snel en handig ten uitvoer, dat Raffles vol vertrouwen op den hond kon rekenen.

Toen de drie mannen gezamenlijk gedieneerd hadden, zeide Raffles tot Henderson:

— De auto is gereed?

— Wij zouden van hier aan één stuk tot Parijs kunnen rijden, mylord!

— Goed zoo. Let dan goed op wat ik je zeg, en houd je strikt aan mijn bevelen.

De chauffeur boog zwiggend.

— Wij gaan omstreeks half acht naar een wijnhuis, „De Gouden Stier” geheeten, in een straat, niet ver van de „Plaza de Torres”, waar je vanmiddag langs bent gereden. Ik zal aanstonds een kleinen plattegrond voor je teekenen, zoodat je niet missen kunt, als je ons achterop rijdt. Om half negen ongeveer vertrek je met de auto, na eerst al ons goed te hebben ingepakt en de rekening te hebben voldaan. Hier heb je geld.

— En vervolgens, mylord?

— Vervolgens rijdt je eveneens naar „De Gouden Stier”. Houdt echter niet vlak voor de deur stil, maar op den hoek van de eerstvolgende dwarsstraat. Mijnheer Brand zal zich dan bij je voegen. Je wacht dan tot ik het wijnhuis uitkom. Als ik alléén ben, is de zaak misgelopen en moeten we van voren af aan beginnen. Maar ben ik in gezelschap, dan rijdt je ons van verre heel voorzichtig na, met gedooft lichten. Als een agent je aanhoudt, laat je den man in 's hemels naam maar proces-verbaal opmaken, steekt even de lantaarns op en draait ze dadelijk weer uit — de rest zal mijnheer Brand je wel zeggen!

— Uitstekend, mylord! Wapens?

— Je revolver!

— Boeien?

— Ik heb een stel bij mij, en mijnheer Brand eveneens!

— All right, mylord!

HOOFDSTUK VII.

In de herberg „De gouden Stier”.

Een uur later begaven Raffles en Charly zich arm in arm, terwijl de laatste Tom aan een touw vasthield, naar een tamelijk afgelegen wijk, het geliefkoosd kwartier van *matadors*, *espadas*, *picadores*, *pepadores*, *bandarillos*, over het algemeen van alle *toreros*.

In een vrij breede straat, die echter zeer schaarsch verlicht was, zagen zij reeds uit de verte een groot transparent, waarop een stier met op den grond gebogen kop was afgebeeld.

— Daar moeten wij zijn, fluisterde Raffles. En geef nu den hond eens goed lucht van de portefeuille van stierenleder, die ik je heb gegeven!

Charly haalde de portefeuille uit zijn zak, liet er den hond geruimen tijd aan ruiken, die de lucht blijkbaar alles behalve aangenaam vond, en streefde het prachtige dier liefkoozend over den schranderen kop.

— En nu zoeken, Tom! Zoeken, mijn beest! fluisterde hij den hond toe, terwijl hij de portefeuille weder wegborg, na haar eenige malen in een grooten linnen lap te hebben gewikkeld.

Zij liepen nog een honderdtal schreden nader en traden het wijnhuis binnen.

Met den eersten oogopslag kon men zien, dat hier de meest bekende verzamelpplaats der *toreros* van Sevilla was!

De herbergier, een reus van een kerel, was een oudstierenvechter. Hij was gekleed in een wijde, zwartfluweelen broek, een breeden, vuurrooden zijden gordel en een zwart fluweelen wambuis, over een hagelwit hemd met omgeslagen kraag. In zijn ooren droeg hij een paar geweldig groote, gouden ringen.

Op de toonbank, waarachter de kolos zich steeds ophield, aan zijn vrouw de zorg voor de bediening overlatend, prijkten aan weerszijden twee groote stierenhorens, welke voorwerpen men ook op talrijke plaatsen aan den wand kon opmerken — zegeteekenen van den voormaligen *espada*.

Aan de muren hingen voorts talloze foto's, prentbriefkaarten en gravures, die allen op het „spel van zijde, bloed en zonlicht” betrekking hadden.

Het kleine gelagzaaltje, laag van verdieping en zwart beroekt, was reeds tamelijk goed bezet.

Toen Raffles binnentrad, richtten aller oogen zich op hem, en talrijke uitroepen werden gehoord.

— Wien brengt Diego daar mede?

— Daar is onze aanstaande bruijom.

— Welkom, broeder!

— Alvarez, zult gij ons niet op de bruiloft nooden?

En al die uitroepen overtuigden Raffles tot zijn vreugde, dat zijn gelijkenis met den befaamden stierenvechter volkomen was.

Hij wuifde zijn gewaande collega's vriendelijk toe en riep:

— Ik heb een vriend uit de Pyreneeën over, die het

vak wil leeren, mannen! Gij moet mij verontschuldigen, dat ik mij voornamelijk met hem bezig houdt, want wij hebben elkaar in geen jaren gezien!

De beide vrienden namen plaats aan een onbezet tafeltje in een hoek der gelagkamer, en bestelden een glas malaga.

Raffles had Alvarez nauwkeurig uitgevraagd over al diens gewoonten, en wist nu dat hij geen domheden zou begaan.

Zij zaten ongeveer een kwartier samen te praten, ondertusschen alle aanwezigen, zonder argwaan te wekken, scherp monsterend, toen de deur opnieuw openging en er twee tamelijk goed gekleede mannen binnentraden, die te zamen aan een tafeltje, op eenigen afstand van Raffles en Charly, plaats namen.

Zij bestelden een dobbelspel en begonnen te spelen.

Een hunner haalde zijn portefeuille uit zijn zak en legde die naast zich neder.

Nauwelijks was dit geschied, of Tom, die languit naast den stoel van Charly op den grond lag, met den verstandigen kop op de voorpooten, strekte den hals, stond langzaam óp, rekte zich eens geeuwend uit, snuffelde en liep toen op een drafje naar het tafeltje, waaraan de beide spelers hadden plaats genomen.

Charly en Raffles hadden geen beweging van den hond gemist, maar wachtten zich wel hun levendig gesprek af te breken en zodoende argwaan te wekken.

Tom legde zijn grooten kop op de tafel, rook eens aan de portefeuille, scheen te aarzelen, en nam toen de kleine lederen tasch bedaard tusschen de tanden! Met de portefeuille in den bek keerde hij naar Charly terug en legde het voorwerp op diens knieën, terwijl hij hem met zijn trouwe oogen aanzag, als verzocht hij om een belooning voor zijn ijver.

De spelers hadden elkaar zwijgend en verbaasd aangekeken.

Raffles fluisterde snel tot Charly:

— Zij zijn het! Geen twijfel meer aan!

Daarop vervolgde hij, schaterlachend en zoo luide, dat de twee spelers het moesten hooren:

— Vriend Jacques, je hebt je hond wat al te veel kunstjes geleerd! Hij zou je nog aan de kaak stellen! Kom, ga spoedig die portefeuille aan de heeren terugbrengen en bestraf dat beest om zijn onbeschaamdheid!

Fluisterend voegde hij er in 't Engelsch aan toe:

— Noodig hen uit!

Charly nam de portefeuille, stond op, begaf zich naar de twee spelers en zeide verlegen:

— Mijne heeren, ik vraag u duizendmaal verschooning! Tom zal nooit manieren leeren! Het is een hebberigheid van hem, om alles wat niet spijkervast is, in den bek te nemen en bij mij te brengen.

— Verontschuldig u niet, mijnheer! zeide de eigenaar van de portefeuille beleefd, terwijl hij het voorwerp in zijn zak stak. Het heeft immers niets te beteekenen!

— Dat heeft het integendeel wel, heeren! hernam Charly. Ik ben een vreemdeling, maar ik hoop toch, dat gij mij de eer zult aandoen, een glas goede Malaga van mij aan te nemen. Wij moeten het afdrinken!

— Zijt gij een vriend van den stierenvechter Alvarez? vroeg de ander, terwijl hij zijn makker, naar hij meende ongemerkt, in de zijde stootte.

— Ja! Diego Alvarez is een mijner beste vrienden! antwoordde Charly. Ik hoop dat hij mij vooruit kan helpen — ik wil stierenvechter worden!

— Maar, uw vriend zal uw uitnoodiging misschien niet goedkeuren! merkte de tweede vreemdeling op, terwijl hij Charly lachend aankeek.

— O, toch wel! Hij zal mij dat niet kunnen weigeren, nu wij elkaar in zoo lang niet gezien hebben.

— Nu, op uw verantwoording dan! riep de ander uit.

Charly keerde haastig naar zijn vriend terug en scheen eenige dringende woorden tot hem te richten. De gewaande stierenvechter stond op, en kwam met Charly op de beide bezoekers toe.

— Mijne heeren, ik zou een verzoek van mijn vriend niet gaarne weigeren, en dus noodig ik u mede uit, samen met ons eenige glazen te ledigen — maar niet te veel, want ik moet goed nuchter blijven, hedenavond!

— Hoe zoo? vroeg een der vreemdelingen, nadat allen hadden plaats genomen en Charly een versche flesch Malaga had besteld.

— Dat wil ik u zeggen, zeide Raffles op gullen toon. Mijn vriend heeft vernomen van den diefstal die men bij Juan Mendoza gepleegd heeft en mij den raad gegeven mijn geld in veiligheid te brengen. Hij klopte op zijn borst en riep vroolijk uit:

— Hier zit het kapitaal, heeren. Het is niet zoo weinig als gij misschien wel denkt.

De vreemdelingen hadden elkaar een snellen blik toegeworpen.

— Maar waar kan het veiliger zijn dan bij u thuis? vroeg een hunner.

— Het blijkt nu wel, dat het huis van een stierenvechter alles behalve veilig is, merkte Raffles lachend

op. Gij zult toch ook wel van het ongeluk gehoord hebben, dat mijn vriend Mendoza overkomen is? En niet alleen hem, maar nog twee mijner collega's, ofschoon de bedragen die hun ontroofd werden veel kleiner waren. Neen, ik zal zoo verstandig zijn den raad van mijn Franschen vriend op te volgen, en mijn spaarduiten bij den directeur van de arena in bewaring te geven.

— En denkt gij dan dat het bij hem veilig is? vroeg de vreemdeling, terwijl hij een loerenden blik op den stierenvechter wierp.

— Zekerder dan de bank, antwoordde Raffles. De eigenaar van de arena beheerscht al sedert jaren het kapitaaltje van verscheidene collega's tot hun groote tevredenheid, want zij kweken er op die wijze nog een kleine rente van. En ik heb er nu spijt van, dat ik al niet veel eerder mijn geld aan hem heb toevertrouwd.

— En kan dat nu maar zoo plotseling? vroeg een der vreemdelingen weder. Gij zult hem toch wel gewaar-schuw hebben?

— Natuurlijk! antwoordde Raffles. Hij wacht mij om een uur of tien!

Het gesprek begon nu weer over andere onderwerpen te loopen.

De twee vreemdelingen lieten telkens opnieuw een flesch vurigen Spaanschen wijn aanrukken en dwongen Raffles herhaaldelijk zijn glas te ledigen.

Deze wist het echter telkens op behendige wijze onder de tafel leeg te gieten.

Nadat er een half uur verstreken was, stond Charly, zooals was afgesproken, plotseling op en maakte zich gereed om te vertrekken.

— Je weet dat ik nog een afspraak heb, beste Diego, zoo wendde hij zich tot den gewaanden stierenvechter, terwijl hij hem de hand toestak.

— Jawel, ik ken die afspraakjes! zeide Raffles lachend, terwijl hij Charly met den vinger dreigde. Nu, ga maar, en zorg er voor dat je om half twaalf in het logement „De Roode Adelaar” op de Plaza di Torres op mij wacht.

— Ik zal niet mankeeren, zeide Charly.

Hij stak de beide vreemdelingen de hand toe, wuifde zijn vriend nog eens hartelijk toe en vertrok, den hond, die slechts ongaarne de gelagkamer scheen te verlaten, aan het touw medetrekken.

Raffles had Charly nagekeken en was opgestaan, om hem, eenigszins wankelend, naar de deur te begeleiden, van welk kort oogenblik de vreemdelingen gebruik maakten met gedempte stem snel eenige woorden te wisselen.

Toen Raffles weder plaats nam, zag hij dat er alweder een tot aan den rand gevuld glas wijn voor hem stond.

— Maar heeren, riep hij uit, met hakkelende stem en terwijl hij zich aan den rand van de tafel vasthield, als kon hij zich slechts met moeite overeind houden, nu was het toch waarlijk mijn beurt geweest om u te onthalen. Ik weet niet of het aan mij ligt, maar de wijn lijkt mij vanavond bijzonder zwaar te zijn.

Een dom lachje uitstootend, liet hij zich weder op zijn stoel neervallen en begon langzaam aan het glas wijn te nippen.

De twee vreemdelingen hielden de oogen steeds op hem gevestigd en volgden met aandacht de teekenen van dronkenschap, die zich van den gewaanden stierenvechter scheen te hebben meester gemaakt.

Na een kwartier begon hun gast wartaal uit te slaan en na nogmaals vijftien minuten was het hem ternauwernood mogelijk zijn oogen open te houden en twee woorden behoorlijk achter elkaar te zeggen.

De twee mannen tegenover Raffles gaven elkaar snel een teeken.

Zij betaalden de vertering aan de vrouw van den waard en een hunner fluisterde Raffles in het oor:

— Kom maar mee, broeder! Wij zullen u wel brengen waar gij zijn moet. Vertrouw maar gerust op ons.

— Dat is braaf! zeide Raffles met een galmenden uithaal in zijn stem. Gij hebt een edel hart, vrienden.

De twee mannen sjordden Raffles met groote moeite van zijn plaats op en brachten den dronkaard, die zwaar op hen leunde, naar de deur. Een hunner opende deze en keek omzichtig naar alle kanten rond. Daarop wenkte hij zijn medeplichtige. Zij grepen Raffles aan weerszijden onder den arm en traden de straat op.

Raffles sloeg in het Spaansch een dronkemanstaal uit, die een echten Spaanschen kadewerker van Bilbao jaloersch zou hebben gemaakt en dat op zoo'n luidruchtige wijze, dat men hem eenige straten verder kon hooren.

En met deze luidruchtigheid bereikte hij dan ook zijn doel, want Henderson en Charly, die in de eerste dwarsstraat voor het wijnhuis op post naast de auto stonden hadden zijn geschreeuw gehoord.

Charly keek voorzichtig om den hoek en trok dadelijk zijn hoofd weer terug.

— Ik geloof waarachtig dat de kerels voornemens zijn een huurauto te nemen, Henderson, zeide hij. Zij zijn natuurlijk ongerust dat Raffles zooveel lawaai zal maken, dat hij door de politie wordt opgepakt en dan

zal hun plan natuurlijk mislukken. Luister nu goed en doe precies wat ik je zeg. Als zij blijven loopen, kun je ze op grooten afstand blijven volgen; ik zal dan naast je komen zitten en je den weg wijzen. Mochten ze een auto nemen, wat wel het waarschijnlijkst is, dan is het zaak wat dichterbij in de buurt te blijven. Zij zullen ten slotte stilhouden voor een klein huisje in een der voorsteden dat tamelijk afgezonderd ligt. Zij zullen onzen meester binnen slepen...

— Mijnheer, als zij dat doen, barstte Henderson uit, dan zal ik hun de hersens inslaan!

— Dat behoeft nu juist niet, zeide Charly lachend, maar wij zullen wel iets dergelijks doen, want ik beloof je dat ik je de behulpzame hand zal bieden, maar de grootste voorzichtigheid is de beste, want wij weten natuurlijk niet of de twee schobbejakken nog handlangers daar hebben.

— Maar wat zijn die schurken dan van plan met mijn meester te doen, mijnheer? riep Henderson woedend uit.

— Zij willen hem berooven, beste jongen. En juist omdat wij dat niet zullen toelaten, volgen wij het edele stel. Maar nu vooruit, achter het stuurwiel!

Intusschen werd Raffles, die bij iederen stap dreigde te vallen, door de twee kerels weggevoerd. Toen zij de straat ten einde waren riep een hunner een huurauto aan, die onbezet voorbijreed. Zij sjorden er Raffles, die volstrekt geen besef meer scheen te hebben van wat er gebeurde, met moeite in en gaven den chauffeur op zachten toon een adres op.

De auto zette zich in beweging. Raffles was als een zak zand in een hoek gevallen en keek verwezen om zich heen. De twee kerels voerden een fluisterend gesprek, maar niet zoo zacht, dat de gewaande dronkaard niet eenige woorden kon opvangen. Hij begreep dat de twee schurken erover beraadslaagden of zij hem in de auto zouden beroven en hij vreesde ook een oogenblik, dat zij dit zouden beproeven, want dan zou een gedeelte van zijn plannen in duigen vallen. Maar per slot van rekening scheen dit den bandieten toch te gevaarlijk, want zij bleven rustig zitten tot de auto, na verscheidene slecht verlichte straten te zijn doorgereden, stil hield op den hoek van een nauwe dwarsstraat. De twee mannen sjorden Raffles uit de auto en betaalden den chauffeur. Zij namen hem beiden weder onder den arm en traden snel de nauwe stikdonkere steeg in. Zij liepen ongeveer zestig passen verder en hielden stil voor een zeer klein huisje, dat tamelijk afgezonderd was. Een hunner haalde een sleutel uit den zak en opende de deur

De andere ontstak een gaspitt in de gang, opende een kamerdeur en daarop werkten zij Raffles, die geen kracht scheen te hebben om zich zelf te bewegen, het vertrekje binnen.

Wie niet wist met welke bandieten hij te doen had, zou geloofd hebben hier in de woning van een bejaard deftig renteniertje te vertoeven, zoo keurig en welonderhouden zag alles er uit!

De beide kerels schenen hun onderneming tot een spoedig einde te willen brengen, want zij traden op Raffles toe en terwijl een hunner hem op een stoel neerdigde, ging den ander in den hoek van het vertrek naar een kast, die hij opende en waaruit hij een lang touw te voorschijn haalde.

Hieruit blijkt alweder dat zelfs de knapste koppen wel eens een fout begaan!

Want terwijl hij bezig was naar het touw te zoeken en dit te ontwarren, had Raffles met een slap dronkemensgebaar de hand naar zijn zak gebracht en daar een sterk glinsterend voorwerp uitgehaald.

Hij stak den man die wijdbeens voor hem stond de linkerhand toe en terwijl deze geheel onwillekeurig zijn rechterhand er in wilde leggen, stond Raffles vliegensvlug op... er schitterde iets in het licht van den gasbrander... een scherp getik van metaal deed zich hooren — en voor de bandiet zelfs nog een kreet had kunnen slaken, waren zijn beide polsen gevat in twee stalen boeien, zooals de beroemdste misdadiger ze nooit sterker had gezien!

De man was zoo stom van verbazing, en het gebaar was zoo bliksemsnel in zijn werk gegaan, dat zijn medeplichtige in den hoek zelfs niets gemerkt had.

Hij draaide zich nu om en kwam beladen met een grooten stapel touw naar het midden van de kamer.

De uitdrukking van zijn gelaat, toen hij zijn makker geboeid en machteloos zag en den gewaanden dronkaard met een glimlach om de lippen voor zich zag staan, tart iedere beschrijving.

Hij liet den bundel touw vallen, en staarde Raffles met open mond aan alsof hij een geestverschijning zag.

— Mijn waarde heer, zeide de Groote Onbekende spottend, terwijl hij de zwarte pruik van zijn hoofd lichtte, ik denk niet dat gij ooit iets van Brederoo gelezen hebt, maar deze middeleeuwsche schrijver heeft eens gezegd:

„Al siet men de luy, men kent ze daerom niet!”

— Daaraan hadt gij u wel mogen spiegelen, dan ware u veel onaangenaams bespaard. Neen, wat ik u bidde mag, viel hij zich zelf snel in de rede, maak geen enkele

beweging, en laat u zakken met rust, of het zou u berouwen! Gij weet niet wie ik ben en gij zult het ook nooit weten, maar ik verzeker u dat ik niet van gekscheren houd.

Op dat oogenblik werd een raam in de kamer van buiten opgeschoven en toen verscheen het grimmige hoofd van den chauffeur Henderson, voorafgegaan door een revolver, die er verre van geruststellend uitzag.

— Veroorlooft gij mij, Mylord, om dien schurk naar de andere wereld te zenden?

— Neen, Henderson, dat veroorloof ik je zeker niet, antwoordde Raffles lachend. Kom binnen en gij ook Charly.

Hij had onder het spreken den tweeden bandiet geen seconde uit het oog verloren en beval nu kort af en dreigend:

— Handen op!

De dief stak beide handen langzaam in de hoogte en als de blikken konden dooden, zoude Raffles beslist op slag dit ondermaansche tranendal ontvoerd zijn.

— Doorzoek zijn zakken, Charly, zeide Raffles.

Charly volgde het bevel op en haalde een bos sleutels, een klomp was, een eindje kaars en meer inbrekers ingrediënten uit de zakken van den doodsbleeken bandiet.

Zoodra dit gedaan was, klemde Raffles ook de handen van den tweeden dief in boeien en beval Henderson goed acht op de beide gevangenen te slaan.

— Stel u gerust, Mylord, bromde de reus, een beweging en zij mogen bij den duivel en zijn grootje gaan inbreken.

— Ga mee, Charly, wij zullen dit nestje eens even doorzoeken.

Zij togen aan het werk en Raffles had niet moeten zijn wie hij was, als hij niet binnen een half uur alle geheime bergplaatsen in het huis had gevonden en daar tachtig duizend peseta's had ontdekt, deels in papier, deels in goud, waaronder ook een aantal van de sterk riekende bankbiljetten. En behalve dit geld vond hij een aantal papieren, waaruit glashelder bleek dat hij hier een paar internationale oplichters had gevangen, die er hun werk van maakten om de lieden uit de volksklasse op slinksche manieren van hun spaarpenningen te berooven. Zij werden met name door de Fransche politie gezocht.

Raffles trad het vertrek weer binnen met de papieren in zijn hand en wendde zich tot den chauffeur, de Engelsche taal gebruikend.

— Henderson, hier heb je een pak papieren en daar

heb je de twee schurken, laad een en ander in onze auto en breng ze naar het eerstvolgend politiebureau. Ik verbied je natuurlijk om ook maar een woord te reppen van wat er is voorgevallen. Je blijft eenvoudig achter het stuurwiel zitten en laat een agent naar buiten komen, en als hij goed en wel de dieven heeft binnengebracht gooi je hem de papieren toe en verdwijnt. Ik laat mij niet erg graag met de politie in. Ik heb goed opgelet onder het rijden, je zult een politiebureau vinden in dezelfde straat waarop dit steegje uitkomt, ongeveer driehonderd meter terug. Als je dit onzindelijk vrachtje heb afgeleverd, rijdt je nog een paar honderd meter verder tot je goed uit het gezicht bent en blijf daar op ons wachten.

— En dan? vroeg Charly, met schitterende oogen.

— En dan gaan wij een zekeren stierenvechter van mijn kennis en zijn lieve verloofde gelukkig maken en hem ook het geld ter hand stellen, wat zijne collega's ontroofd is.

— En de rest?

— De rest zal ik gebruiken om er mij een nieuwen sigarettenvoorraad voor in te slaan.

— Het is beter dat ik deze zestigduizend peseta's onder mijn berusting houd dan dit edel tweetal!

— Maar zullen zij aan de politie, al was het maar uit wraak, niet verhalen, op welke wijze zij in de val zijn geloopt? vroeg Charly.

— Wel, wat zou dat? hernam Raffles. Zij weten immers in de verste verte niet wie ik ben?

— Dat is waar! Zij kunnen er niet het flauwste vermoeden van hebben! Maar zouden de papieren, die je hier gevonden hebt, wel voldoende voor de politie zijn om hen in hechtenis te houden?

— Meer dan voldoende! Hun signalement is op de politie-bureaux van alle groote Europeesche steden bekend! En trouwens — de politie van deze stad moet het zelve maar weten, of zij de kerels wil arresteeren! Mij laat het vrij onverschillig, nu ik mijn doel bereikt heb. Goed beschouwd, zijn het haast — collega's van mij!

Charly vond dit denkbeeld zoo grappig dat hij in lachen uitbarstte.

— Je vergelijking is niet heel vleidend voor jezelf! riep hij uit.

Onder het spreken hadden de beide vrienden het huis verlaten, achter Henderson aan, die zijn twee gevangenen als een bulhond bewaakte, en hen voor alle veiligheid ieder een touw om het middel had geknoopt, waar-

aan hij hen voortleidde als waren het ossen, die ter slachtbank werden gevoerd.

Toen zij op straat stonden, merkte de chauffeur op:

— Mag ik wat zeggen, Mylord?

— Ga je gang, Henderson!

— Die schurken zullen onderweg uit den wagen springen!

— Daar zeg je zoowat!

— Als wij eens meereden? opperde Charly.

— Welzeker, dat lijkt mij het verstandigste, zeide Raffles. Wij rijden dan dadelijk door naar het huis der Mendoza's en vervolgens naar onzen vriend Alvarez!

De twee kerels werden in de auto geduwd, niet bepaald zacht, daar Henderson zich met deze taak had belast en Raffles en Charly namen tegenover hen plaats.

— Let nu goed op, Henderson! zeide Raffles. Je houdt dus stil voor het politiebureau, waar een groote groene lantaarn boven de deur hangt. Laat dan je hoorn eenige malen luid klinken. Er zullen dan wel een paar agenten verschijnen. Zoodra zij zich vertoonen, werp je hun de papieren voor de voeten. Wij zullen het portier openen, en de beide gauwdieven uit de auto boegseeren. Dan rijdt je vlug door, zooals ik je reeds gezegd heb!

— All right, Mylord!

Henderson ging achter het stuurwiel zitten.

De auto stelde zich in beweging.

Enkele minuten later begon zij vaart te minderen en hield daarop stil voor het politie-posthuis.

Henderson deed den hoorn een paar snerpende tonen uitgillen.

Dadelijk verschenen er eenige agenten van politie, blootshoofds,

— Wat beteekent dat lawaai? schreeuwde een hunner.

Henderson verstond wel geen woord Spaansch, maar hij begreep wel de beteekenis van de vraag, waarop hij met een hartgrondig:

— *Damn your rotten talk!* antwoordde,

Hij greep de papieren en wierp ze den verbaasden agenten voor de voeten.

Tegelijkertijd ging het portier van de auto open en vlogen de twee bandieten met veel vaart, maar zonder eenige gratie letterlijk in de armen van de agenten.

— José Calderon en Michael Basto, signore! riep Raffles luid. Daar hebt gij hen! Vooruit, Henderson! voegde hij er in het Engelsch aan toe.

Het portier klapte dicht.

De auto stoof als een wervelwind vooruit.

En de agenten voerden den buit weg, die hun als door een wonder zoo onverhoeds en zoo geheimzinnig in de armen was geworpen.

Maar Raffles en Charly gingen twee gezinnen gelukkig maken!

De volgende aflevering (No. 139) bevat:

„Het goud van den Radjah van Cowpur”.

Pakkend!

Sensationeel!

Boeiend zijn de avonturen van den beroemden Amerikaanschen Detective

NICK CARTER,

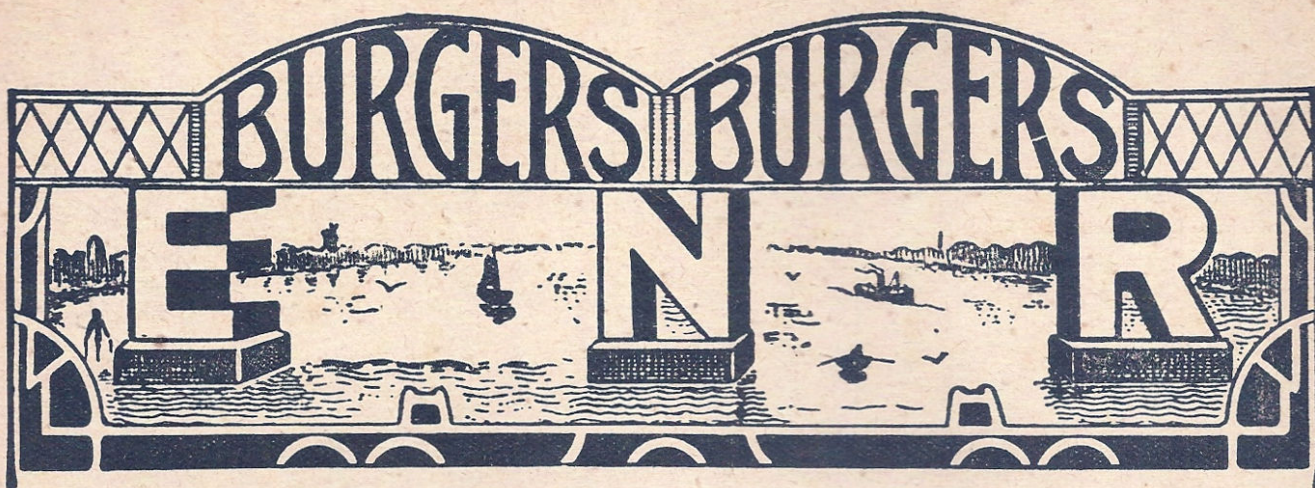
het mooiste wat ooit op het gebied van Detective-verhalen
verschenen is.

Elke aflevering bevat een afgerond verhaal.

Prijs per aflevering 10 CENT.

Te bekomen in den boekhandel
en bij den Uitgever

Roman-Boek- en Kunsthandel, Heerengracht 313 Amsterdam

UTRECHT, 12 Januari 1913

*Aan de Directie van de E. N. R.
voorh. H. Burgers.*

Mijne Heeren.

Ondergeteekende verklaart, dat aan hem ongeveer 18 jaar geleden uit de

Burgers E.N.R. Rijwielfabriek

een SOLIED RIJWIEL is geleverd, dat door hem steeds is gebruikt en thans, gerepareerd, nog in uitstekenden staat verkeert.

Hoogachtend,

Dr. L. VERMANDE.